

Міжнародна Асамблея Християн Віри Євангельської обговорила в Києві питання міжконфесійної співпраці

21-22 квітня 2009 року у конференц-залі Української євангельської теологічної семінарії у Пущі-Водиці під Києвом відбулося розширене засідання Комітету Міжнародної Асамблеї Християн Віри Євангельської. У заході взяли участь старші єпископи п'ятидесятницьких церков України, Росії, Білорусі, Литви, Латвії, Молдови, Узбекистану, а також слов'янських об'єднань церков США та Німеччини.

Українську делегацію представляли єпископ Церкви ХВЄ України М. Паночко, старший пресвітер Союзу вільних церков ХВЄ України В. Райчинець та інші. Іноземні делегації представляли П. Окара (Росія), С. Хомич (Білорусь), Р. Купстис (Литва), М. Гриб (Латвія), В. Павловський та В. Борц (Молдова), С. Нечитайло (Узбекистан), В. Прохор та В. Лимонченко (США), Йоганн Прайзель (Німеччина). На запрошення організаторів другого дня зустрічі до участі в заході приєдналися єпископи ряду церков харизматично-п'ятидесятницького спрямування.

Старший єпископ Церкви ХВЄ України Михайло Паночко у своїй доповіді порушив тему «Церква та бізнес в державах з ринко-

вим устроєм економіки». Старший єпископ ЦХВЄ Росії Павло Окара провів семінар на тему душпастирської опіки. Він, зокрема, зазначив, що від духовного «сирітства» недалеко до провалу в вірі серед пасторів. Старший єпископ Церкви ХВЄ Білорусі Сергій Хомич та старший єпископ Церкви ХВЄ Молдови Віктор Павловський на прикладах служіння Церков у своїх країнах розкрили тему «Церква і політика».

Президент Міжнародної Асамблеї ХВЄ Віктор Прохор (США) спробував знайти відповідь на питання, чи можлива консолідація всіх євангельських об'єднань та церков з метою більш ефективної проповіді Євангелія і порятунку душ. Як зазначили учасники засідання, Церква потребує аналізу її внутрішнього устрою з огляду на швидкі зміни, що відбуваються у світовій спільноті, та розуміючи потребу збереження свого позитивного впливу на духовний та моральний стан суспільства.

Глави п'ятидесятницьких Церков обмінялись досвідом міжконфесійної співпраці

у своїх країнах, висловили думки відносно стану релігійної свободи у репрезентованих державах та рівня її законодавчого і практичного забезпечення.

На зустрічі прийняті важливі рішення щодо подальшого розвитку служіння місцевих церков зі збереженням п'ятидесятницьких особливостей та досвіду проповіді Євангелія. Лідери дякували один одному за взаємодопомогу та захист віруючих в країнах, де все ще продовжуються гоніння як з боку держави, та і з боку іновірців.

Цьогорічна зустріч у форматі Міжнародної Асамблеї ХВЄ засвідчила спроможність збереження єдності братерства серед різноманітності Церков. На завершення засідання учасники звершили спільну молитву за добробут народів, які

проживають у представлених державах, політиці всіх репрезентованих країн.

uupc.org.ua

Світ наших емоцій

Сергій Вітюков

Чи бачили ви коли-небудь людину по-справжньому щасливу і при цьому здатну робити інших нещасними? Або людину нещасну, особливо коли вона сама вважає себе нещасною, і при цьому здатною зробити когось щасливим? Від нашого внутрішнього стану залежить все, у тому числі і відносини з іншими людьми. «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Пр. 4:23), а Ісус додав, що і смерть. Працюючи над своєю душею, своїм внутрішнім світом, ми працюємо над усім своїм життям.

Бог створив нас емоційними, а творив Він нас за своїм образом і подобою. Бог володіє всією гамою емоцій, і такими Він створив нас. Найбільш поширена – і найбільш безконтрольна емоція – це гнів.

людина свята, тим краща в неї реакція на гріх, навіть на його наближення. І ця реакція – ненависть. Це елемент страху Господнього. Страх Господній ненавидить гріх і зло. Тому гнів – це така ж реакція, як радість, захоплення, смуток...

Наступна істина: Бог – не гнів, гнів – це лише його реакція на несправедливість. Бог – це любов. Він не лише проявляє любов, Він є любов'ю. Він не лише виявляє святість, Він є святістю. Ніде не написано, що Бог – це гнів, але Він реагує гнівом на несправедливість і жорстокість. Тому ми

не можемо бути втіленням гніву, але наша реакція повинна іноді бути гнівом.

Як Ісус повівся в храмі? Не думаю, що Він сказав: «Будь ласка, панове продавці і міняйли, посуньтеся трохи...» Ні! Він зайшов до храму із владою і палицею в руці. І Він її використав, бо написано, що летіли столи і клітки. Це була реакція його гніву, його ревності.

Написано також, що коли Ісусу забороняли зцілювати в суботу, Він подивився на них із гнівом, сумуючи через їхні закам'янілі серця (Мр. 3:5). Варто розуміти цю різницю.

Гнів і страх – це абсолютно мимовільні реакції, які неможливо ні викликати, ні передбачити, як і неможливо наперед пообіцяти, що ніколи не будеш гніватися. Це реакції, які від нас не залежать. Вони приходять і все. Але ми зобов'язані їх контролювати.

Проте гнів – це не просто реакція наших емоцій, це реакція нашого розуму, нашої волі і нашого тіла. Обличчя блідне або червоніє, зіниці розширюються, руки пітніють, дихання частішає, адреналіну – далі нікуди. Навіть якщо ми були дуже стомлені, розгнівані, ми відразу стаємо свіжими, бадьорими і готовими діяти. Привести в такий стан можуть тільки дві реакції – гнів і страх.

Чому варто стримувати гнів? Тому що це не лише емоція, це величезна енергія в нашому тілі. Розум працює чітко, ясно і конкретно. А коли ним оволодіває гнів, він так само чітко, ясно і конкретно починає думати, як відомстити. Спочатку він діє, а потім думає. З гнівом дуже важко боротися, тому що це не лише стан емоцій, як-от радості, але ще й бажання діяти. Людина в гніві схожа на людину з зарядженою рушницею. Палець вже на курку, тільки покажи, куди цілитися.

Іноді це просто невідконтрольний стан. Ми вилили гнів на когось, сказали все, що думали, через дві хвилини відчули полегшення, зітхнули, заспокоїлися – і подумали, що накоїли. З нас виїшла енергія. Бог заклав в нас здатність діяти як реакцію на гнів. Але головне – як діяти.

Апостол Павло пише, щоб ми, гніваючись, не грішили, і застерігає, щоб не залишалися в цьому стані надовго. Коли цю енергію вихлюпнути назовні, вона зруйнує все навколо, а якщо залишити її всередині, вона зруйнує нас. Що ж із нею робити? Закінчення на 3-й стор.

«І вийшли вони, і проповідували, щоб каялися. І багато вигонили демонів, і оливою хворих багато намащували і оздоровляли» (Мр. 6:12-13).

БЛИЖЧЕ ДО ІСУСА

Михайло Паночко

Служіння Ісуса було тригранним – Він навчав, звільняв і оздоровляв. І це завдання Він передав Своїй Церкві. Не в тому сіль, хто ми, але в тому, хто в нас, – в Ісусі Христі. Він дав нам чуття єдиної родини, дав єдність Духа. Жодна партія чи громадська організація не зроблять того, що робить серед нас Божий Святий Дух. І наше завдання – покоритися Йому.

Проблема нашого духовного безсилля не в тім, що ми не маємо сили чи влади, а в тім, що ми мало себе знаємо. Бог хоче не просто покорити цілий світ, Він хоче найперше нас покорити Собі. Проблема не у світі, а в мені і в вас.

Чи багато меду наїлися євреї, коли перейшли через Йордан і пішли в обіцяну землю, що тече молоком і медом. 40 років вони терпіли пилію, каменюки, переживали бунти, нарікання. Вони не сіяли, не орали, вони падали трупами, але до обіцяної землі дійшли. А там їх чекала величезна боротьба. Вони не прийшли в порожні міста, порожні хати і виноградники, де можна було сісти і відпочивати. Ні, вони мусили вести війну за вірною.

Це прообраз віруючих людей – ми стали спасеними, але всередині залишаються речі, над якими немає контролю Божого. А Дух Святий хоче не лише мовами через нас говорити, але й характер наш змінити. А це матеріал, який треба пилити і тесати не один рік.

Господь хоче Своє Царство поширити на наші думки і мотивації, бо навіть найсвятіша на вигляд людина може мати різні мотиви. Тому єство наше нехай буде відкрите для його слова, його благодаті і роботи над нами. Не робімо зупинку у своєму духовному розвитку. Вчитися і вдосконалюватися треба все життя. Якщо пильнуватимемо себе, то будемо менше гніватися, ображатися, судити і нарікати.

Ми маємо проповідувати не Мойсея, не Закон, а Євангеліє, бо воно – Божя сила на спасіння кожному, хто вірує. Приклади зі Старого Заповіту треба показувати через призму Нового Заповіту. Бо Старий заповіт – це служіння осуду, а Новий – служіння оправдання. Ви і я – це результат служіння оправдання. Вас і мене оправдав Христос.

Ми інколи людей товчемо, а вони слухають і головами кивають. Люди розуміють, що вони не

такі, якими повинні бути. А ви їм покажіть, що в Христа є сила для святого життя. Перемога не в тому, щоб більше знати, а в тому, щоб бути ближче до Ісуса. Тому Павло і сказав: «Забуваючи те, що позаду, я прагну до того, що попереду, чи не досягну я так Ісуса, як Він досягнув мене».

Павло хотів пізнавати Ісуса все більше і більше. Чим ближче ми до світла, тим більше бачимо себе, бачимо, хто ми і які ми. Чим далі ми від Бога, тим більше бачимо когось. Там не такі брати, там церква не така, а там і союз неправильний.

Нащо нам те, що під лісом? Пізнай себе і досить з тебе – каже народна приказка. Коли ми будемо ближче до Ісуса, Він нас благословить і дасть нам і мудрість з неба, і силу з неба, і демоні будуть тікати, бо вони бояться не крику і не конфесії, але Божого Духа.

Проповідуймо Ісуса і його красу, щоб вона світилася в нас, як співаєтся в пісні. Малюймо цю красу, і люди будуть захоплені Христом, будуть триматися Христа і матимуть силу для праведного життя. І вони скажуть, як колись самаряни: «Вже не по твоєму слову ми віруємо, але самі побачили і переконалися, що Він – Месія, Спаситель світу».

Проповідь має бути на першому місці, а вже потім – вигнання демонів. У цьому є велика потреба, бо в Україні безліч залежних. Скільки одержимих було в народі Божому, серед синів Ізраїлю. Навіть в синагозі сидів один. Думаєте, в наших церквах цього немає? Але навіть в такій ситуації ми не скажемо, що ця церква пропала. Ніколи.

Ангел лаодикійського періоду був сліпий, нагий і бідний, але Біблія чітко каже, що навіть він – у пробитій руці Христа. Не будьмо занадто святими, щоби ділити людей, але будьмо обережні. До того голого і нещасного Ісуса каже: «Будь ревний і покайся» і показує вихід: «Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перетищеного, щоб збагатитися, і білу одежу, щоб зодягтися, і щоб ганьба нагої твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити». Бог завжди дає вихід.

Отож по-перше, проповідуймо Христа, по-друге – наступаймо на силу ворожу. Ми маємо право. Так говорить Біблія. Оливою хворих намащуйте, моліться – і вони будуть оздоровлені. Не чекайте, що до вас хтось приїде і буде молитися. Якщо Бог вас поставив і доручив вести людей – комусь більше, а комусь менше – то Він з вами і в вас Духом Своїм. Тому з вірою йдімо вперед.

ПОСУДИНИ БОЖІ

Без посуду ми не уявляємо собі життя. Богу також потрібні посудини. Він бачить сльози людей, які звертаються до Нього за допомогою, чує їх молитви і готовий допомогти. А для цього Йому потрібні посудини. І Він починає їх шукати.

Євреї в Єгипті мали і чашник, і цибулю, але смакувати їм перешкоджали болючі удари по спині батогами і палицями і важка праця. Вони постійно голосили до Бога, щоб Він їх спас, і Бог почув їх молитви.

Для того, щоб вивести народ з рабства, потрібен керівник. Бог знайшов лідера, коли той десь далеко в пустелі проходив навчання серед овець.

Напевно, той, хто проводить 40 років життя серед овець, врешті-решт і вигляд має, як вівця. Для того, щоб привернути увагу Мойсея, Бог створив незвичну ситуацію – Мойсей побачив вогонь і пішов подивитися, що то таке. Коли люди бачать вогонь, вони завжди йдуть, щоб подивитися. Це відбувається і сьогодні, коли Бог посилав вогонь пробудження, вогонь Святого Духа і люди йдуть, щоб подивитися.

Мойсей прийшов до куща, і Бог почав до нього говорити. Коли Мойсей довідався про Божий план, то сказав: «Бери кого хочеш, тільки не мене».

Бог має потребу в інструментах, куди Він може вкласти Свою любов, аби вона могла текти далі. І найбільша проблема, яку має Бог, – це ми. Коли Він хотів зробити щось добре для народу, у Нього завжди виникали проблеми з правильними лідерами. Це було і з Мойсеєм, і з пророками, і з учнями. Дуже рідко було так, як з Ісаєю, який сказав: «Ось я, Господи, пішли мене».

Вальдемар Сардачук

Мойсей сказав: «Пішли кого хочеш» і навіть не задумався, що Бог говорив з ним одним. Бог має потребу в посудинах. Запитайте себе: чи є я посудиною Божою, яку Він може наповнити?

Вставай, ти Мені потрібен

«Оце слово, що було до Єремії від Господа, говорячи: Устань, і зійди до дому гончара, і там почуєш слова Мої. І зійшов я до дому гончара, аж ось він робить працю на кружалі. І в руках гончара поспулась посудина, яку він із глини робив. І він знову зробив з неї іншу посудину, як сподобалося гончареві зробити. І було мені слово Господнє, говорячи: Чи не міг би зробити й Я вам, як гончар цей, о доме Ізраїлів, – каже Господь. Ось як глина в руці гончара, так в руці Моїй, доме Ізраїля, й ви!» (Єремії 18:1-6).

Тут все дуже просто і зрозуміло. Візьміть у своє серце цю простоту. Ми не знаємо, де в цей час перебував Єремія. Можливо, він був у своєму офісі і диктував листи своєму секретарю, а можливо, вивчав якісь документи чи готував якусь тему. У нього було багато справ і не було вільного часу. Аж тут він чує голос Божий. Бог каже: «Вставай, Єреміє і йди пройди, Я буду з тобою говорити».

Цікаво, що Бог іноді відправляє нас просто кудись пройтися, де б ми могли бути ближче до людей. Ми інколи олиняємося в небезпеці, коли створюємо для себе небо – свій офіс, де навколо багато ангелів нам прислуговують, і ми почувалося впевнено за своїм столом з кількома телефонами, які зв'язують нас з цілим світом. Але приходять Бог і каже: «Вставай, ти Мені потрібен». Добре, що одного разу ми встали з-за свого столу і відізналися на Божий поклик. Якщо ми віддаляємося від людей і живемо у світі комп'ютерів, книг і різних програм, то ми в небезпеці, бо можемо пропустити, щось дуже важливе, те, що Бог хоче нам сказати.

Не знаю звідки, прийшло вчення про те, що пастор не зобов'язаний ходити до своїх членів церкви додому, а для того, щоб розповісти йому про якусь проблему чи порадитися, потрібно прийти в чітко визначений день в офіс і там послікуватися. На будівлі однієї церкви висів великий плакат з написом: «У Бога завжди є для

тебе час», а внизу маленькими буквами вказані години прийому пастора. У Бога завжди є час для людей, але в пастора – не завжди.

Я бажаю собі такого тісного спілкування з Богом, як це було в Єремії. Бог запросив його на прогулянку, це не було запрошення на конференцію в Америку чи Австралію. Бог сказав: коли ти прийдеш саме в те місце, тільки тоді Я буду з тобою говорити.

Тут закладена дуже важлива істина щодо того, як Бог хоче спілкуватися зі своїм народом. І ми повинні постійно: задавати собі питання: чи я на одній дорозі з Господом? Чи чую я голос Бога, Який говорить мені: «Вставай».

Єремія приходив до гончара і спостерігав за його роботою. Найважливіше в роботі з глиною – це утримувати її в центрі гончарного круга. Це перше, чого потрібно навчитися. Коли Єремія дивився на роботу гончара, він раптом побачив щось, що його насторожило. Гончар ніяк не може зробити те, що потрібно. Багатьом подобається дивитися, коли хтось щось робить і йому не вдається. При цьому ще й можна сказати: «І що за невдаха. У нього, напевне, дві ліві руки». У серці піднімається радість, коли ми бачимо чийсь невдачу. Мовляв, не лише в мене щось не виходить, є такі ж, як і я.

Коли Єремія спостерігав за гончарем, він перейнявся проблемою майстра і запитав: «Як таке могло статися, що посудина не вдалася?». А Бог каже: «Те, що ти побачив в гончара, – це і Моя проблема».

Ми зазвичай кажемо: «Бог всесильний і всемогутній, у Нього немає проблем». У Бога бувають проблеми. Одного разу я запитав, чи вірить хтось, що в Бога є проблеми, і одна сестра – несміливо так, щоб бачив тільки я, підняла руку і сказала: «Так, у Бога зі мною є проблеми». Всі відразу закивали головами на знак згоди.

Закінчення на 5-й стор.

ДУМКА

У християнській літературі, у проповідях досить часто згадується про критику як негативний фактор і рідко говориться про докори, хоча Біблія про це говорить багато, наприклад: «... докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю та з наукою» (2 Тим. 4:2), «... докоряй ім суворо, щоб у вірі здорові були... Оце говори та нагадуй, та з усяким наказом картай. Хай тобою не погордують!» (Тит. 1:13; 2:15), «... і не беріть участі в неплідних ділах темряви, а краще й докоряйте» (Еф. 5:11).

Докір і критика

З точки зору Біблії докір — позитивний фактор: «Слухай ради й картання приймай, щоб мудрим ти став при своєму кінці» (Пр. 19:20). «Зневажає безумний напучення батькове, а хто береже остерогу, стає розумніший» (Пр. 15:5). «Хто любить навчання, той любить пізнання, а хто докір ненавидить, той нерозумний» (Пр. 12:1). «Хто остерогу ненавидить, той умирає» (Пр. 15:10).

У наші дні нерідко проповідують так, що грані між критикою і докорами стираються. Докір називають критикою. Але якщо докір висловлений в любові, то він викриває недоліки і гріхи на добро людини, вказує на вихід з ситуації, сприяє виправленню і відновленню, на відміну від критики. Справедливість без любові робить людину жорстокою, правда без любові робить її критичною.

На жаль, люди часто сприймають докори як критику, тому багато хто боїться говорити правду в очі, якої потребує той, кому докоряють. Таким чином, як написано: «... а справедливості здалека стоїть, бо на майдані спіткнулася істина» (Іс. 59:14). А Бога засмучує, коли «немає нікого, хто б кликав на суд, і нікого нема, хто судився б поправді» (Іс. 59:4).

Іван Христитель сміливо й відверто докоряв фарисеям, кажучи: «Роде зміїний, хто вас надуумив утікати від гніву майбутнього? Отож учинить гідний плід покаяння!» (Мт. 3:7-8). Ісус Христос також їм суворо докоряв, кажучи: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів поблених, які гарними зверху здаються, а всередині повні трупних кісток та всякої нечистоти! Так і ви — назовні здаєтесь людям за праведних, а всередині повні лицемірства та беззаконня!» (Мт. 23:27-28).

Апостол Павло заради євангельської істини ні з ким не йшов на компроміс. Він навіть докоряв апостолу Петру, кажучи: «Коли ти, бувши юдеєм, живеш по-поганському, а не по-юдейському, то нащо поган ти примушуєш жити по-юдейському?» (Гал. 2:14).

Богові до вподоби, щоб ми говорили правду один одному, як написано: «... говоріть кожен правду до свого ближнього, бо ми члени один до одного» (Еф. 4:25).

Перед Богом ми всі якоюсь мірою відповідальні один за одного. У Книзі пророка Єзекіїля написано: «А коли праведний відвернеться від своєї справедливості та зробить кривду... і він помре, бо ти не остеріг його. Він за гріх свій помре, і не згадається його праведні вчинки, які він робив, і кров його з твоєї руки Я буду жадати!» (Єз. 3:20).

Ми всі грішимо (Як. 3:2). Тому всі потребуємо корекції, бо з боку видніше. Біблія навчає: «... як людина й упав в який прогріх, то ви, духовні, виправляйте такого духом лагідності, сам себе доглядаючи, щоб не спокусився й ти» (Гал. 6:1).

Цар Давид завжди мав відкрите серце перед Богом для докору і виправлення. Він говорив: «Як праведний вразить мене — то це милість, а докорить мені — це оліва на голову, її не відкине моя голова» (Пс. 141:5). Через наше замовчування і прикриття гріхів страждає все Тіло Христове, бо написано: «І коли терпить один член, то всі члени з ним терплять» (1 Кор. 12:26). А скільки Божих служителів впало через гріхи перелюбу, блуду, крадіжок, конкуренції, заздрощів, непростення, а ті, що бачили їх гріхи, мовчали, боячись сказати правду в очі, щоб не втратити дружніх стосунків.

Докори від Духа Божого і Його людей — це велика милість і привілей від Бога, щоб ми своєчасно виправили свої дороги і відновили стосунки з Господом через благодать і каяття, а докір, як написано, — «буде миле оце, і приїде на них благословення добра!» (Пр. 24:25).

Нехай Господь дарує нам мудрість в цьому питанні, щоб Церква, Наречена Христова, перебувала в чистоті і святості і завжди була готова до приходу Жениха — нашого Господа Ісуса Христа.

Л. Гаврилова.

м. Київ.

ЛИСТ В НОМЕР

«Шановна редакція! З великою цікавістю ми читаємо вашу газету, в якій обговорюються питання на актуальні теми. Християни повинні бути безкомпромісними і завжди захищати вчення Христове від будь-якого перекозлення».

Ознайомившись із вченням суботників-адвентистів, яких нерідко зачисляють до протестантів, ми були вкрай здивовані їх твердженням, що пекла немає, у той час як в Біблії про нього згадується значно частіше, ніж про райське блаженство. Та й Ісус Христос про нього неодноразово нагадував людям, щоб вони не потрапили в це місце страшних мук.

Окрім того, суботники-адвентисти у своїй статті (українська газета «Християнський світ» № 45, грудень, 2008 р.) стверджують, що Бог звелів ще з часів Адама освячувати суботу, не підтвердивши це жодним віршем з Біблії. У статті вони звинувачують християн, які «протягом століть перебувають в глибокому гріховному стані і не тільки постійно порушують Заповіді Божі, одною з яких є субота, а й піддаються омані сатани».

Закон чи благодать?

Протягом всієї історії, включаючи Ноя і Авраама, впритул до укладення Богом Старого Заповіту з ізраїльським народом ми ніде не зустрічали Його вказівки освячувати суботу. Після укладання Заповіту з ізраїльським народом Бог лише їм звелів освячувати суботу, яка є частиною Закону Мойсея (5 М. 5:15). З приходом Христа-Месії було укладено Новий Заповіт на кращих обітницях, як написано: «Попередня бо заповідь відкладається через неміч її та некорисність. Бо не вдосконалив нічого Закон. Запроваджена ж краща надія, що нею ми наближуємось до Бога... постільки Ісус став запорукою кращого Заповіту!» (Євр. 7:18-19, 22).

Апостол Павло пише, що «людина не може бути виправдана ділами Закону, але тільки вірою в Христа Ісуса... Бо коли набувається правда Законом, то надармо Христос був умерл.. Ви, що Законом виправдуєтесь, — полишилися без Христа, відпали від благодаті! Бо ми в душі з віри чекаємо надії праведності» (Гал. 2:16, 21; 5:4-5).

Нам не зрозуміло: суботники-адвентисти живуть за Старим Заповітом чи за Новим, за Законом чи за благодаттю? Якщо вони хочуть виправдатися Законом, то повинні повністю виконувати його, як написано: «Бо хто всього Закона виконує, а згрішити в одному, той винним у всьому стає» (Як. 2:10). Про це пише й апостол Павло у своєму Посланні до галатів: «Проклятий усякий, хто не триває в усьому, що написано в книзі Закону, щоб чинити оте!» (Гал. 3:10).

Однак суботники-адвентисти бажають виконувати Закон вибірково. Наприклад, освячувати суботу, але проти обрізання. Ми вибрали благодать (незаслужену милість Божу), яка дає прощення. Закон же карає гріх, виносить смертний вирок, і його ніхто не зміг виконати, окрім Ісуса Христа. Учні Ісуса Христа, що зібралися в Єрусалимі щоб з'ясувати — чи можна християнам з поган дотримуватись Закону Мойсеевого, постановили не покладати на них ярмо Закону, якого «ані наші отці, ані ми не змогли понести» (Дії 15:10).

Суботники-адвентисти докоряють християнам, що не повинні святкувати день недільний, оскільки цього дня погани поклонялися своєму богові сонця. Але яке нам діло до поган, з якими в нас немає нічого спільного? Недільний день ми святкуємо тому, що він ознаменувався триумфальною перемогою воскреслого Ісуса Христа над дияволом і силами темряви над пеклом і смертю. Ціною Своєї Голгофської жертви Він звільнив людство від влади сатани, і ми всі вдячні Йому за це. Саме першого дня тижня збиралися і перші християни для переломлення хліба і спілкування (Дії 20:7).

Новозаповітні віруючі входять у Божий спокій увірвавши і, перебуваючи в Ісусі Христі, можуть постійно спілкуватися з Господом, маючи вже не день спокою, а життя спокою. Християни збираються будь-якого дня тижня, у тому числі і в суботу, молячись, дякуючи і прославляючи Господа.

Ми бажаємо суботникам-адвентистам увійти в повний Божий спокій і заспокоїтися, не вихвалитися, перебувати з усіма в любові, як вчить у своєму Посланні до галатів апостол Павло: «Бо ввесь Закон в однім слові міститься: «Люби свого ближнього, як самого себе!». Коли ж ви гризете та їсте один одного, то глядіть, щоб не знищили ви один одного!» (Гал. 5:14-15).

Благаємо Бога, Отця слави, дати всім Духа премудрості і відкриття до пізнання Його, щоб всі прийшли до одної думки. Надіємось, що наш лист приверне увагу християнських богословів до обговорення цієї теми, щоб застерегти людей від омани.

З повагою, читачі вашої газети:

П. Мороз,
Л. Дяченко,
М. Крігер.

м. Київ.

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Гнів біля жертвника, або гнів в Божій присутності

«І зглянувся Господь на Авеля й на жертву його, а на Каїна й на жертву його не зглянувся. І сильно розгнівався Каїн, і обличчя його похилилось. І сказав Господь Каїнові: Чого ти розгнівався, і чого похилилось обличчя твоє? Отож, коли ти добре робиш, то підіймеш обличчя своє, а коли недобре, то в дверях гріх підстерігає. І до тебе його пожадання, а ти мусиш над ним панувати» (Бут. 4:4-7).

Господь задав Каїну два запитання: чого ти розгнівався? Чого похилилось обличчя твоє? Ці питання варто задати собі, щоб зрозуміти, як справитися з гнівом. Каїн був засмучений, роздратований і розгніваний. І Бог пояснює: якщо робиш добре, то чого твоє обличчя похилене? А якщо зле, то значить, біля твоїх дверей лежить гріх, він вабить тебе, але ти мусиш над ним панувати.

Каїн не панував над своїм гнівом; гріх, смуток, почуття відкинутості опанували ним, він спланував помсту і безжально вбив свого брата.

На кого розгнівався Каїн? На кого він був ображений? На Бога. Але свій гнів він виплеснув на Авеля. Чим завинив Абель перед Каїном, що той так розлютився, що вбив його? Вогнепальної зброї тоді не було, напевне він бив каменюкою доти, поки не вилив весь свій гнів. І третє запитання: де був Каїн, коли переповнився гнівом? На Богослужінні. Він був біля жертвника.

То на кого був ображений Каїн? На Бога. Чому? Тому що вважав себе несправедливо відкинутим. Абель приніс жертву в вірі, у послуху. До речі, віра – це також закон покори. А Каїн приніс жертву не за волею Бога (першим приніс жертву саме він). Я не знаю, звідки, але вони точно знали, що Бог жертву одного прийняв, а другого – ні. Тільки уявіть: Каїн стоїть біля жертвника і бачить, що його жертву Бог відкинув. Він дивиться на жертвник Авеля – а його жертва прийнята. Я впевнений, що Абель радіє і насолоджувався присутністю Божою. І чим більше радіє Абель, тим більше обурювався Каїн. Він почувався відкинутим, і відкинув його не хто інший, як Бог.

Сьогодні весь світ наповнений обуренням на Бога. Стільки людей виключно заявляють: де Бог? У Книзі Об'явлення написано, що цей гнів сягне свого апогею, і чим більшим буде гнів, тим більше буде покарання.

Це стосується невірних людей, а як щодо віруючих? Вони часто переповнені хай і прихованим, таємним, але гнівом тільки через те, що їм здається, наче Бог їх несправедливо відкинув. Вони почувуються обділеними, коли хтось інший незаконно, на їхню думку, благословений.

Ви звертали коли-небудь увагу на обличчя людини, яка бачить ваш успіх? Навіть не обличчя, а очі, бо вираз обличчя можна змінювати, а от вираз очей підробити неможливо.

Якщо людину ваш успіх засмутив – вона в проблемі.

А тепер питання суто до служителів. Чи часто ви бачите очі проповідників, коли ви когось призначаєте проповідувати першим, а когось – третім. Наскільки вони здатні радіти за іншого? Деякі проповідники і служителі схожі на найвередливіших дітей. Іноді ми робимо служіння заради служителів, а не заради людей, ставимо на проповідь тих, кому вже давно не варто братися за це. Весь зал томиться, зате проповідник задоволений.

Служіння проводиться заради Божої слави і заради людей, а не заради проповідників.

Проповідники – це солдати; сказав їм 15 хвилин, значить, 15; сказав 14 з половиною, значить, 14 і 29 секунд – і все, стоп!

На моє глибоке переконання, якщо проповідник не може радіти успіхам іншого, то він опинився в духовній проблемі і його взагалі не варто ставити на проповідь. Він, як і Каїн, гнівається на Бога. Каїн гнівався на Бога, а вбив свого брата.

Дехто заявляє, що в нього з Богом все нормально, тільки з тещею свариться. Дозвольте не погодитися. Якщо ми перебуваємо в конфлікті з кимось із людей, то ми перебуваємо в конфлікті не лише з людиною, а й з Божими заповідями, які говорять, що ми повинні бути в мирі.

СВІТ НАШИХ ЕМОЦІЙ

Біблія говорить, що коли я не можу пробачити брату, то в мене проблеми у взаєминах з Богом.

Чим більше відповідальності дає Бог людині, тим більшій жорсткості вимоги. Іноді Бога присутність видима, а іноді – ні. Бог завжди з нами, але ми не завжди Його бачимо. А Він найчастіше закриває Своє лице у найбільш невідповідний, на нашу думку, момент. Майже всі мужі віри час від часу нарікали на Бога. Не бійтеся цього стану, бійтеся, щоб він керував вами. Згадаймо Асафа. Або Єремію, який говорив: «Боже, чому дорога нечестивих буває успішною? Чому віроломні процвітають? А мене ти, Господи знаєш...»

Проте чим більше ми плачемо над собою, тим більше ненавидимо успішних. Одне з найбільш руйнівних почуттів – це оплакування самого себе. Стережіться цього почуття, немов вогню. Якщо ми будемо почуватися жертвою, ми обов'язково почнемо шукати того, хто приніс нас в жертву, і рано чи пізно його знайдемо. Найчастіше ним буває Бог.

Мені подобається Божу консультація Єремії. Він взагалі не відповідає на його запитання про справедливість, Він каже: «Єреміє, Як ти з пісими бігав, і вони тебе змучили, то як будеш змататися з кіними?» (Єр. 12:5). Бог чітко дав зрозуміти, що те, що з ним відбувалося, – це лише початок, головне ще попереду.

Якось Бог мені сказав: «Я хочу поговорити з тобою, як Вчитель із вчителем». І продовжив: «Скільки тобі треба терпіння і безсонних ночей, щоб не просто написати лекцію, а створити навчальну ситуацію для студентів, аби вони чогось навчилися і змінилися?». (До речі, на кожну годину моєї лекції потрібно від 20 до 30 годин підготовки). Далі Бог сказав: «Я виявив тобі Свою любов, вклав терпіння і мудрість, щоб створити для тебе навчальну ситуацію. І буду дуже засмучений, якщо ти так нічого і не зрозумієш». Тому, потрапивши в ситуацію, коли хочеться нарікати, я молюся: «Боже, не дай мені бути немудрим студентом».

Нас не тільки хвалять але іноді й відкидають. Якщо це роблять люди, то ми ніби вже й звикли, а от коли Бог – це боляче. І я зрозумів одну важливу істину: іноді Бог залишає нас сам на сам з собою, і чим ми духовно старші, тим частіше. Так колись Бог залишив Єзекію: «Тільки при послах вавилонських зверхників, посланих до нього, щоб вивідати про чудо, що було в Краю, залишив був його Бог, щоб випробувати його, щоб пізнати все в його серці» (2 Хр. 32:31).

Єзекія продовжував хвалитися своїми успіхами, коли Бог його залишив. Посли прийшли запитати про чудо, а він показував їм багатства. Бог його залишив, а він цього не знав.

Коли Бог залишив Самсона, він і далі дивився на свої м'язи і жив минулими перемогами.

Добре згадувати минуле, але жити ним небезпечно. Багато людей Бог залишає для того, щоб випробувати, а іноді і через неправильні вчинки. Бог залишає, а людина й не підозрює цього і продовжує покладатися на минулі подвиги.

Мені дуже подобається Давид. У псалмі 29-му він каже: «Як лице Своє Ти заховав, то збентежився я». Яка реакція Давида на те, що Бог заховав від нього лице? Він збентежився і одразу зреагував: «До Тебе я кличу, о Господи, і благаю я Господа: Яка користь із крові моєї, коли я до гробу зійду? Чи хвалити Тебе буде порох? Чи він виявить правду Твою?». Якщо ми так реагуємо на Божу відсутність, то ми в правильному духовному стані. А якщо Бог залишає людину, а вона навіть цього не зрозуміла, то значить, щось неправильно в її поведінці. За час служіння я бачив багато людей, яких Бог давно покинув, а вони й досі хваляться минулим.

Гнів під час Богослужіння

«І було це для Йони на досаду, досаду велику, і він запалився» (Йона 4:1). Йона, як і Каїн, сильно засмутився. Але зреагу-

Сергій Вітюков

вав по-іншому, ніж Каїн, і тому був помилуваний. Як справлятися з цим станом, гнівом біля жертвника, гнівом через обурення від реальної або надуманої Божої відсутності або Божої недооцінки, на нашу думку, наших подвигів. «Боже, ми стільки молимося, а й досі не отримуємо»; «Боже, я так багато жертвую, а й досі бідний»; «Боже, ми стільки благовітимо, а результату немає»; «Чому в сусіда це є, а в мене ні» і таке інше.

Мені подобається, що зробив зі своїм гнівом Йона. Він чесно виклав все перед Богом.

Він сказав: «Боже, я роздратований, засмучений і незадоволений. І до речі, незадоволений Тобою». Я впевнений, що Йона проповідував в Ніневії без особливого натхнення. Адже проповідував він ворогам Ізраїлю. Він хотів, щоб вони загинули. І от Йона ходить по Ніневії і невимовно бурмоче: «Ще сорок днів – і Ніневія буде зруйнована». А вони взяли і покалися! Пробудження охопило все місто. Весь народ плаче, усі ридають разом з царем. І Бог милує! Минає 40 днів – і Йона розуміє: вирок не збудеться. Він розлючений. На кого? На які Божі риси? На милосердя і любов. Ми говоримо: Боже, помилуй нас, але не забудь про справедливість щодо наших ворогів. Весь світ кричить про Божу справедливість! Але якщо Він почне виявляти Свою справедливість, то почне з нас.

«І вийшов Йона з міста, і сів від сходу міста, і поставив собі там куреня, і сів під ним у тіні, аж поки побачить, що буде в місті». Цікаво, а на що він взагалі чекав? «І виростив Бог річиновому куща, і він вигнався понад Йону, щоб бути тінно над його головою, щоб урятувати його від його досади». Бог знаходить Йону, коли він розгніваний на Бога, і створює для нього тінь. Йона розслабився, чекати стало легше. Зранку встає, а куш всох. І Йона засмутився до смерті.

Як це схоже на мужчину. Йона сказав: «Боже, хтось повинен померти: або я, або місто. А якщо ні, то моему смутку не буде межі». І Бог йому пояснює: «Йоно, ти змилювався над річиновим кущем, над яким не трудився, який виріс за ніч і за ніч загинув. А Я не змилювався б над Ніневією, цим великим містом, що в ньому більше дванадцяти десятитисячок люда, які не вміють розрізнати правди своєї від своєї лівіції, та численна худоба?».

Якби Каїн дав відповідь на питання, чому він розгнівався, біблійна розповідь була б іншою.

Якби Йона дав відповідь на питання, що саме його засмутило, розповідь була б іншою. Як ходен з них не дав відповіді. Каїна засмутило не щастя Авеля, а відчуття відкинутості. Йоні було байдуже до міста, але не те, який вигляд він мав на фоні помилуваного міста.

Будьмо відвертими – ми свідомо чи не свідомо боїмося потрапити у становище Йони, тому стільки речей робимо або не робимо, або робимо так, щоб про нас заговорили. Ми іноді почувемося в становищі Каїна не тому, що згрішили, (а інколи й тому). Якби Авеля не було поруч, це було б набагато легше пережити. Але приходиться Аве́лі каже: «Алілуя, брате, Бог прийняв мою жертву». І чим більше він радіє, тим більше засмучується Каїн. І врешті-решт його терпінню приходить кінець.

За моїми спостереженнями, причиною гніву здебільшого буває почуття пригніченості і відкинутості. Ми гніваємося на Бога, а часто вбиваємо ближнього, хай і не фізично, але і таке бажання є. І поки наше серце не стане говорити: «Боже, Ти святий і справедливий, я захоплююся Твоєю святістю і справедливістю і Тобою Як суддею. Я щасливий, навіть якщо всього не розумію», доти нам не звільнитися від гніву на Авелів,

які щиро радіють Божою присутністю.

Як правило, революції і бунти роблять незадоволені, ображені і відкинуті люди. Якби в наших церквах не було людей, які мають щодо себе почуття жалю і відкинутості, жодного розділення не було б. Треба взяти собі за правило понад усе берегти своє серце, бо з нього походить життя.

Завдяки чому став відомим Савл як гонитель християн? Він з'являється в Писанні на хвилі гоніння. Але в момент покаяння він втрачає увесь свій авторитет. І підіймається як апостол на хвилі пробудження серед поган. Люди, народжені революцією, у момент покаяння втрачають авторитет і, швидше за все, ніколи його вже не відновлять, у всякому разі, на тому місці.

Не біймося опинитися в ролі Йони на фоні помилуваного міста або в ролі Каїна на фоні процвітання Авеля.

Втрапивши своє гаряче, завойоване революцією місце, ми через покаяння віднайдемо мир з Богом, внутрішній спокій і Боже благовоління. А це найцінніше у світі.

Подумаємо, що буде оцінюватися перед судом Христовим. Те, що здається нам цінним, там втратить будь-яку вагу. Те, що цінне в наших очах, найчастіше не цінне в Божих. А те, чого очі б наші не бачили, можливо, буде найвище оцінене перед судом Христовим.

Головне – щоб Бог, дивлячись на нас, усміхався.

Один юнак навчався музики в дуже відомого професора. І ось настав час виступу, зібралось багато народу. Коли юнак почав грати, зала завмерла – це було справжнє мистецтво. І ось концерт закінчився. Оплески переросли в бурхливі овації. Хлопчина підвівся, але, зовсім не зважаючи на овації, чомусь дивився вгору. Там сидів старенький чоловік, його вчитель. Він ледь помітно кивнув головою. І цей легкий кивок голови вчителя для хлопця означав більше, ніж довгі, бурхливі овації натовпу.

Я б дуже хотів, щоб кивок мого Вчителя для мене означав все. Тоді і тільки тоді я не буду помічати ні вигуків: «Осанна», ні криків: «Розіпні».

Гнів – це звичайні емоції, але, гніваючись, не можна грішити. Гнів – це як біль, який говорить про те, що в нас є проблема. Можна випити анальгін, а можна лікувати проблему. Біль – це лише сигнальна лампочка, вона попереджає, що в нас щось не правильно.

Чому Каїн засмутився? Чому не сказав: «Боже, мене образило те, що Абель радіє, а мене Ти відкинув». Я впевнений: якби він чесно розказав про свій гнів, він ніколи не вбив би свого брата. Йона був мудріший – він поговорив з Богом.

Згадаймо про Наамана. Для чого він проробив такий довгий шлях? Щоб зцілитися. Тоді чому він розгнівався? Стільки пройти, стільки просити – і ось зцілення поруч, а він розгніваний. І вже нічого йому не треба, він збирається додому.

Чому? Ми іноді відкидаємо Божу допомогу лише тому, що вона дана не так, не тим способом і не через того. Божа премудрість прямо пропорційна нашій мудрості. Якщо Йому потрібно осоромити сильного, Він бере найбільш немічного, щоб показати сильному, що його сила – в його немочі. Він бере того, хто в наших очах нічого не

означає, щоб посоромити того, хто щось означає. І взагалі, якщо розібратися, то ми, сильні, потребуємо немічних набагато більше, ніж вони – сильних.

Це вчення не моє, а Павла. Намагаймося зрозуміти цю істину серцем. Шукаймо немічних і намагаймося служити їм, і це зробить нас мудрим. Церква сьогодні готова служити здоровим членам, бажано, багатим. Але скільки немічних, відкинутих людей потребують нашої уваги і найчастіше виявляються непотрібними. А саме вони найбільш потрібні, особливо для людей сильних. Мудрість навчає іти не в дім радості, а в дім скорботи, запрошувати до себе хворих, немічних, калік, бомжів... І на їхньому фоні, при них і від них, ми навчимося найбільшій мудрості.

Нааман був розгніваний, але в нього були мудрі радники. Врешті-решт він погодився увійти в річку і, все ще незадоволений, почав занурюватися. Коли занурився вшосте, то вже готів був зівратися, але втримався і – о диво! – він чистий. Це був акт його впокорення. Бог бачив в ньому проказу не лише на тілі, а й у серці. Якщо Бог торкається, Він торкається відразу багатьох проблем. Якщо Він створює якусь ситуацію, Він відразу вирішує комплекс проблем. Іноді це дуже боляче, але такий Він, премудрий наш Бог.

ПІДСУМУЄМО. Найперше нам треба визначити, чи має підстави наш гнів, чи має він основу. Можливо, нас поставили проповідувати не на почесні перше чи третє місце. А чому нас взагалі треба ставити на проповідь? Був на конференції, а мені слова не дали. А чому взагалі повинні давати? Якщо це об'єднання не буде думати так, як я, то воно втратило істину. Думай, як я, роби, як я.

Якщо ми обираємо собі друзів, які б думали так само, як ми, то нам треба товаришувати тільки з собою.

Єдність – це не одноманітність, а розмаїття в гармонії. Навіть сніжинок немає однакових. Ми різні і повинні навчитися вміщати один одного.

По-друге, важливо визнати перед самим собою, що я розгнівався, що це не просто поганій настрій або болить голова. А потім визначити, на кого я розгнівався і за що. Якщо ми дамо відповідь на ці питання, найімовірніше, весь гнів пропаде.

Це один момент. Не говоріть зопалу. Іноді треба рахувати до ста, а не до десяти. Іноді взагалі не треба нічого говорити, бо в гніві такого наговоримо і наробимо, що потім буде соромно.

Зазвичай причина гніву лежить в одній площині, а ми зриваємося в іншій. Ми розгнівані на керівника, а свій гнів виміщаємо в безпечному місці. Найчастіше, на дружині, якщо вона лагідна і покірлива. Їй говоримо все, що хотіли сказати керівнику. Якщо дружина – це небезпечне місце, то дістанеться дітям.

Таким безпечним місцем для людей часто виступають служителі. І не тому, що винні в чомусь, а просто тому, що вони більш зрілі і здатні винести все. Вважайте за честь, якщо до вас прийшли і виплеснули на вас все, це комплімент, вас вважають за безпечне місце.

Мені подобається Соломон. Він радив не класти до свого серця всього, що говорять люди. Тобто більшу частину речей варто пропустити повз вуха. Особливо якщо вас хвалять. Служитель, який на все звертає увагу, дуже скоро надбає інсульт або інфаркт.

Писання радить нам вислуховувати тільки факти. Факти, за які двоє чи троє свідків взяли на себе персональну відповідальність, усе інше – чулки.

Коли чулки розповідають жінки, це біда; але коли їх слухають чоловіки – це катастрофа.

Ми можемо приймати до відома тільки ту інформацію, про яку свідкують сам очевидець або ж свідки. «Тому не клади свого серця на всякі слова, що говорять, щоб не чути свого раба, коли він лихословить тебе... Знає бо серце твоє, що багато разів також ти лихословив на інших!». Це істина, яка примушує нас впокоритися.

Ізраїль у Божому плані

Джеф Фрідман

Саме через євреїв Бог дав нам Біблію. Якби не євреї Петро і Павло, то хто знає, де були б сьогодні ми. Через ізраїльський народ Бог благословляє всі народи. Ісус і всі Його перші послідовники також були євреями. І Бог ще не закінчив Свою працю з Ізраїлем. Цар Ізраїлю ось-ось повернеться і встановить Своє царювання.
«І було мені слово Господнє таке: Так говорить Господь Саваот: Заздрю Я за Сіон великою заздрістю, і великою ревністю Я заздрю за нього. Так говорить Господь: Вернися Я до Сіону, і буду пробувати в середині Єрусалиму, і буде зватися Єрусалим Містом Правди, а гора Господа Саваота горою святою» (Зах. 8:1-3).

Бог говорить, що великою ревністю ревнує не про Київ, не про Єрусалим, але про Сіон. Він кілька разів повторює: «Так говорить Господь», значить, наголошує на чомусь важливому, на що ми повинні звернути особливу увагу. «Вернися Я до Сіону, і буду пробувати в середині Єрусалиму, і буде зватися Єрусалим Містом Правди, а гора Господа Саваота горою святою». Це твердження, а не припущення. Було б непогано, якби Він відвідав Київ, Вашингтон або Москву, але Біблія каже, що Він прийде в Єрусалим.

Чому Єрусалим має стати центром сутинчик? Чому весь світ піде війною проти Єрусалиму? Тому, що перед Єрусалимом весь світ відчуває страх. Єрусалим — це місто Царя. Це те місто, куди Він повернеться і де встановить своє Царство. «Так говорить Господь Саваот: Ото Я спасу Свій народ із східного краю та з краю заходу сонця. І спроваджу Я їх, і вони будуть виховувати їх і навчати, щоб допомогти їм народом Моїм, а Я стану їм Богом у правді та в праведності» (Зах. 8:7-8). Це говорить Бог Всемогутній. Він спасе їх не тому, що Ізраїль настільки добрий, а тому, що Бог Ізраїлю вірний Своєму слову. Гріхи Ізраїлю — це непоганий спосіб зрозуміти, що Біблія правдива. Які ще люди виставляють свої гріхи напоказ?

Чому Бог їх карав? Чи тому, що їх ненавидів? Якби це було так, Йому було б байдуже, що вони роблять. Він карав їх тому, що хотів прищепити покору і дисципліну. Бог любить Ізраїль. Він сказав: «Я полюбив Ізраїль вічною любов'ю». Він дозволяв, щоб деякі речі ставали тільки для того, щоб виховувати їх і навчати, щоб допомогти їм навернутися. І кожного разу, коли Господь їх карав, Він казав: «Поверніться до Мене, і Я пробачу вам. Ви будете Моїм народом, а Я буду вашим Богом». Він це повторював знову і знову.

Якщо ми не розуміємо, що кожна сторінка Біблії говорить про милість Божу, то ми цього не зрозуміємо. Я неодноразово чув, що все, що можна говорити про Старий Заповіт, — це Книга Суддів. Тобто лише про Бога, Який карає, Який був Суддею над народом. А Новий Заповіт сприймається і вивчається по-іншому — у ньому Бог, Який любить, Який Сам є любов, Бог, Який милує і жалує. Той був Богом євреїв, а цей — Бог християн. Але це неправда, бо Бог однако-вий вчора, сьогодні і завтра. Він незмінний. Якими б не були часи, Господь простягає руки до Свого народу, і коли люди каються, Він пробачає.

Але коли люди так ділять Бога, я запиту, чи читали вони Дії святих апостолів, про двох людей, які прийшли до Петра і сказали: ось всі гроші за будинок, а після цього їх винесли мертвими. Бог незмінний. Він любить Ізраїль вічною любов'ю, і саме зі Своєї великої любові Він допускає моменти дисциплінарного характеру. Так, це правда, Ізраїль грішив, але чи Церква ніколи не грішила?

Бог дозволяв застосовувати до Ізраїлю якісь дисциплінарні стягнення, але чому ці стягнення виконуються руками тих, хто називає себе християнами? Чому жайття Голокосту Церква сприйняла мовчанкою? Слава Богу, були ті, хто вставав, але вони померли разом з євреями.

Мій товариш з Німеччини розповідав, що однієї неділі під час війни, коли вони були в церкві, потяг з євреями, яких відправляли в концтабори, проїжджав повз церкву. І всі почали співати голосніше, щоб не чути було крику і плачу євреїв. Мільйони невинних єврейських дітей були просто знищені. Антисемітизм — це не упереджене ставлення до певної групи людей, це спроба диявола зруйнувати Божий народ. Якщо не буде євреїв, то Біблія виявиться неправдивою. Якщо не буде євреїв, як можна вірити Богу?

Євреї хотіли знищити ще за часів фараонів, коли було наказано викидати всіх немовлят в річку, або в часи цариці Естер, за намовою Гамана. Чому? Чому інші народи хотіли знищити єврейський народ? Та тому, що через його знищення Біблія буде знищена також. Це стане доказом того, що Бог не Той, Ким Він є і Ким Його подає Біблія.

Голокост — це спроба диявола стерти з лиця землі цілий народ. Але Бог каже: «Я спасу свій народ від країн сходу і заходу». І ми можемо бачити виконання Божого плану. 1948 року сталося неймовірне, про що Господь сказав через пророка Ісаю: «Хто таке коли чув, і хто бачив таке? Чи зроджена буде земля в один день, чи народжений буде народ за одним разом?» (Іс. 66:8). Такого в історії не було, щоб цілий народ не мав свого дому або був вигнаний зі своєї країни і осідав серед всіх народів, в усіх кінцях землі — без своєї мови, без країни, без керівництва, без всього того, що робить людей народом. Та Бог обіцяв зберегти цей народ, і Він його зберіг. Він обіцяв, що одного разу приведе Свій народ знову додому. І привів. 1948 року Бог зробив те, що неможливо було уявити. Сьогодні Єрусалим — столиця Ізраїлю і столиця Царства Божого. Це dokonаний факт, як би його не хотіли змінити люди. Це центр Божого Царства на землі.

День П'ятидесятниці — це свяятий Божий день, і заснований він не на тексті з Дій апостолів, а на 23-му розділі Книги Левит. Цього дня євреї з усіх кінців були зібрані разом. Чому? Бог сказав Ізраїлю щороку цього дня приходити в Єрусалим для святкування. П'ятидесятниця — це єврейське свято. І десять євреїв того дня наповнилися Духом Святим. Рибак Симон Петро почав проповідувати, і три тисячі людей спаслися. Що це були за люди? Вони були євреями,

хоча ми рідко надаємо цьому факту значення. Ми не знаходимо згадки про «неєвреїв» аж до 10-го розділу Дій.

Я вірю, що ми живемо в час, коли побачимо День П'ятидесятниці знову, і не лише серед усіх інших народів, а й серед євреїв. Якщо Бог приводить євреїв додому, до Єрусалиму, то це Його план, Його ціль. Він сказав, що благословить всіх, хто благословлятиме євреїв, і прокляне тих, хто їх проклинатиме.

Моя країна має дуже багато гріхів, ми відмовилися від Бога, забрали будь-яке нагадування про Бога з нашого уряду, з навчальних закладів, з життя. Ми сказали Богу, щоб Він пішов. І моя країна не заслуговує на благословення, вона заслуговує, щоб Бог її засудив. Але вона завжди йшла в ногу з Ізраїлем, а Бог благословляє тих, хто благословляє Ізраїль.

Сьогодні ми очікуємо позиції нашого нового президента щодо Ізраїлю, бо те рішення, яке він прийме, дуже сильно вплине на майбутнє країни. Якщо ми почнемо ставитися до Ізраїлю погано, тоді я краще переїду в Україну. Я навіть боюся думати, що станеться тоді з моєю країною.

Кожна нація, яка піднімалася супроти Ізраїлю, зазнавала лиха, а багатьох із них вже немає. Багато народів не реабілітувалися й досі після того, як Бог вершив над ними суд за ставлення до Ізраїлю. Бог повернеться спиною до всякої країни, що повстане проти Ізраїлю. Кожна людина, кожна церква, кожна нація, які проклинають Ізраїль, будуть прокляті. Ми повинні бути впевнені, що зайняли правильну позицію.

Це не політика. Коли Бог поверне всіх євреїв в Ізраїль, ніхто не буде сперечатися, чия це країна і чие місто Єрусалим, тому

що це буде місто Царя. Це те, про що каже Бог, Який уклав заповіт з Ізраїлем. Діти Ізраїлю будуть плакати і кликати до Бога і, як говорить Єзекиїль, вони побачать Того, Кого розіп'яли, і їх серце засмутиться.

«Так говорить Господь Саваот: Ще прийдуть народи та мешканці численних міст. І прийдуть мешканці одного міста до другого, кажучи: Ходімо, ходімо вблагати Господа, шукати Господа Саваота! Підуй також я. І поприходять численні народи та сильні люди шукати Господа Саваота в Єрусалимі і блага ти Господа. Так говорить Господь Саваот: І станеться тими днями, що схоплять десять мужів з усіх язиків тих народів, і схоплять за полу юдея, говорячи: Ходімо з вами, бо ми чули: Бог з вами!» (Зах. 8:20-23).

Бог створив цей народ для вас, створив для того, щоб благословення небес прийшло на всі народи. Він створив Ізраїль для того, щоб, коли прийде кінець світу і Він повернеться на землю, Його Царство було для всіх вас. Він створив нас, євреїв, щоб ми служили вам, щоб ми були благословенням для вас.

Хтось може думати: чому саме Ізраїль, чому цей мізерний народ? Не знаю. Така воля Божа. Можливо, логічніше було б вибрати Україну. Але Бог іноді обирає мізерне, щоб засоромити мудрість світу цього, обирає слабких, щоб засоромити сильних.

Пам'ятаєте ослицю Валаама? Її вибрав Бог. Це говорить про особливість не того, кого вибрали, а Того, Хто вибирає. В історії було дуже багато моментів, коли мій народ підводив свої очі до Творця і просив: Господи, вибери когось іншого. Але це план Бога, ми не можемо його змінити, ми можемо лише прийняти, тому що так сказав Бог.

ТОЧКА ЗОРУ

Перетворюючи церкву на «вертеп розбійників»

Церква, перетворена на «вертеп розбійників», — це не хрестові походи і не інквізиція. Це життя, позбавлене благоговіння перед Богом, це утвердження себе і свого, це життя, яке Христос характеризує словами: «Я ніколи не знав вас» (Мт. 7:23).

Церква як місце людських вчень

Протягом віків різні людські ідеї підносилися над поклонінням перед Богом. Люди приходять у храм і... поширюють там власні ідеї. Найчастіше ці ідеї дуже тісно пов'язані з тими чи іншими біблійними доктринами. Але Боже вчення не вкладається в прийнятну людським філософським пояснення реальності. Тому й виникає спроба підігнати істину під себе.

Що робити, щоб не перетворювати церкву на місце утвердження своїх вчень? Перше правило — завжди перевіряйте, чи справді ви керуєтеся поклонінням перед Богом і Його Словом, а чи утвер-

джуєте себе. Шукайте того, що написано в Писанні, а не підтвердження своїм власним ідеям.

Друге правило — справжнє поклоніння перед Богом і Його Словом завжди буде втихомирювати нас, а не робити жорсткішими.

Церква як місце містичних уявлень

«Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманю за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом» (Кол. 2:8).

«Марна омана» — це омана, що базується ні на чому, на порожньому місці, на суб'єктивних переживаннях, які неможливо перевірити чи підтвердити. Люди просто кажуть: «Мені Бог сказав», «Мені було видіння», «Я чув тихий голос» — і цим для них все сказано.

Таким чином, відмовившись від істини Святого Письма як від єдиної основи в житті, люди потрапляють під вплив дивних, нічим не обґрунтованих ідей. Такого роду підхід — це просто ще одна витончена форма звеличення себе.

Церква як місце утвердження традицій

Людські традиції — це те, за що люди б'ються не на життя, а на смерть. Їх дуже часто плутають з істиною Писання і тому ревниво обстоюють, думаючи, що цим служать Богові. Боротьба за традиції батьків для багатьох здається справедливою і необхідною.

Люди швидше йдуть за традиціями, ніж за Словом Божим. Адже значно легше виконувати традиції, ніж впокорити своє серце; значно легше концентруватися на виконанні обрядів чи наслідувати якісь форми, ніж займатися серйозною зміною свого характеру. Утвердження традицій підвищує людське «я», тоді як послух Слову вимагає вмирання для себе. Як тільки церква з місця поклоніння Богові перетворюється на місце утвердження людських традицій, це біда. «Так ви ради передання вашого знівечили Боже Слово. Лицеміри! Про вас добре Ісаїя пророкував був, говорячи: «Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене!» (Мт. 15:6-8).

Церква — це місце поклоніння перед Богом, а

не перед людською традицією. Якщо б доброю не здавалась традиція, як тільки вона починає займати вище місце, ніж поклоніння Богові, люди відразу потрапляють в небезпеку перетворити Божий дім на місце, схоже на вертеп розбійників.

Церква як місце самоутвердження

Усі спроби самоутвердження ховаються під виглядом боротьби за істину, просування особистого відкриття чи утвердження традицій. Сьогодні церкви займаються будь-чим — лікують від алкоголізму і наркоманії, пропагують правильне ставлення до хворих на СНІД, надають гуманітарну допомогу дитячим будинкам, організовують велопроїгри і т. д. Вкрай не вистачає лише одного — дома молитви дуже мало схожі на місце, де люди зустрічаються з Богом. Зустріч з Богом, покіра і схилення перед Ним відійшли на задній план. Їх витіснили сучасні методи маркетингу і різні політичні й соціальні цілі, за допомогою яких можна зібрати натовп.

Церква повинна бути місцем, в якому домінує Бог, а не ми. Місцем, в якому домінує поклоніння перед Богом, визнання Його величчя, місцем смирення перед Ним і захоплення Ним.

Теперішні людиноцентричні християни не бажають прийняти такий підхід. Вони будуть називати його застарілим, несучасним, неефективним тощо, лише б виправдати своє бажання бачити людину, а не Бога, визначальним фактором того, що відбувається в домі Божому.

Олексій Коломійцев.
Пастор церкви «Слово благодаті».

Вашингтон.

ПОСУДИНИ БОЖІ

Ми – творці проблем для Бога чи ручна Божя робота?

Задаймо собі питання: «Господи, чи вдалося Тобі зробити зі мною те, що ти запланував для мого життя? Чи я – придана для Тебе посудина?». Бог сказав до Єремії: «Так як глина в руках гончара, так і Мій народ в Моїх руках».

Бог хотів зробити посудину ручної роботи. Сьогодні все намагаються виробляти на фабриках великими партіями, а тому ручна робота дуже високо цінується. Ми, п'ятидесятники, знаємо, як швидко і вдало сформувати якусь посудину. Така собі фабрика з виготовлення посуду, який весь схожий один на одного до найменших деталей. Якщо хтось хоч трохи виділяється, не так розчавився, не так одягнувся, ми завжди знаємо, що з ними робити. Врешті-решт можемо просто виключити з церкви.

На фабриці є людина, яка в кінці лінії виробництва перевіряє продукцію і ставить штамп якості. Але Бог робить посудини ручної роботи, і не буває двох ідеально однакових посудин, якихось копій. Нам не треба бути схожими на когось, будьте такими, якими вас Господь робить, – оригіналом.

Оригінали – дуже цінні речі. Масову продукцію можна купити за копійки, копії не цінуються. Коли Бог творив мене такого, то по закінченні взяв цей штемпель і викинув, сказавши: «Досить одного такого оригінала на землі».

Господь творив з мене особистість. Ми – ручна робота Бога. Чи дозволимо ми, щоб Божя рука формувала нас? Ми постійно перебуваємо в небезпеці втратити форму. Прийшла свобода, і кожен робить те, що вважає за правильне. Люди не знають коли служіння починається і коли закінчується, люди на служінні сплять, їдять, що хочуть, те й роблять. Жодної форми, жодного обмеження. Але це не правильно.

Гончар робить форму. Потім вона висихає і стає твердою. Не потрібно боятися форм, тому що мова не про посудину, а про її наповнення. Повинна бути певна форма, в яку можна щось помістити. Але не достатньо бути просто висушеним на повітрі. Посудина стає цінною, коли проходить через вогонь. Цінність визначається тоді, коли посудина пройде час кризи, пройде вогонь випробування.

Через це повинна пройти кожна посудина. Тому не біймося криз – вони роблять нас цінними. Це спосіб, щоб визначити, що міститься всередині. Чому сьогодні таке велике пробудження в Китаї, в Ефіопії, там де переслідують християн? Наші брати і сестри проходять через випробування.

Коли я був в Китаї на пасторський конференції, брати просили: «Не молись, щоб Бог виводив нас з в'язниці, молись щоб ми виконали Божу повеління там, і коли ми його виконаємо, Бог визволить нас звідти в один момент».

Якщо Бог вводить нас в кризу, це означає, що ми будемо ще ціннішими для Нього. Якщо ми перенесемо цей період вогню, протримаємося, то станемо ще цінніші. Боже, формуй мене. Веди мене в кризу. Дай мені витримати цей іспит.

Можливо, саме сьогодні ви проходите через випробування і вам здається, що все валиться і руйнується. Протримайтесь! Бог стежить за всіма процесами в вашому житті. Бог не випускає з поля зору того, хто проходить через кризу і випробування. Бог пильнує і контролює. Бог виїме тебе тоді, коли потрібно, і ти станеш ще більш цінним в Його очах. І чим більш цінний посуд, тим цінніше його наповнення. Ніхто не використовує цінні посудини для того, щоб зранку давати в них дитини молоко, вони займають особливе місце в домі.

У гончара проблема, але Бог каже,

що Він може зробити нову посудину. Ми іноді приходимо до Бога і хочемо здатися, визнати що наробили Богу проблем, і зійти зі сцени, але Бог каже, що зробить новий посуд.

Під кінець навчального року, коли видають атестати в школі, один юнак боявся йти додому, бо його залишили ще на рік в тому ж класі. Він відчував, що будуть проблеми з батьком. І в голові народилася чудова, як йому здалося, ідея. Коли батьки запитали його про атестат, він з радістю повідомив: «Мене вчителька так сильно полюбила, що попросила залишитися в її класі ще на один рік».

Подивіться на все позитивно. Деякі залишаються по кілька разів в одному класі. Господь робить з нас щось нове.

Чому не вдалася посудина в того гончара, ми можемо лише здогадуватися. Можливо, глина, з якою він працював, мала якісь домішки, каміння, шлаки, те, чого не повинно бути. І вони стали на заваді. Чи є в нас час і бажання, аби розпізнати в собі ці домішки? У кожного вони проявляються по-різному. Спокуси, Інтернет, неправда, напівправа, осуд і т. д. «Я найкращий, он скільки в мене членів церкви, скільки фінансів приходить, яка робота ведеться».

Диявол використовує такі жорсткі моменти в нашому житті для того, щоб зруйнувати добрі починання, наші досягнення і плани. Нам потрібні друзі, з якими ви можете щиро поговорити, поплакати, кому можете довіритися, перед ким можете визнати ваші моменти свого життя. Бо інакше існує велика небезпека, що через них наше життя може розвалитися.

Але Господь все одно робить щось нове. Він проводить посудину через вогонь. Мойсей пройшов через вогонь. А як би по-іншому він міг прийти до Бога?

Зніми своє взуття

Бог сказав йому: «Мойсею, зніми своє взуття». Дуже часто в проповідях і піснях ми чуємо, що до Бога можна прийти в будь-який момент і таким, як ти є. Але в Мойсея було по-іншому. Бог сказав йому: «Стоп! Не підходь, тут святе місце, тому зніми своє взуття». Зняти взуття – означає здати свої позиції. У нас є своя думка, своя позиція, ми хочемо, щоб з нами рахувалися, наполягаємо на своєму. А якщо ми входимо у звичайних домашніх капцях? Ні, ми не вийдемо на вулицю, бо я в капцях, а світ такий поганий, такий брудний і холодний. А Бог каже: «Зніми своє взуття».

Можна лише уявити, як танцював там Мойсей, адже він зняв взуття, а в пустелі пісок сильно нагрівається. Бог дозволив Мойсею відчувати той гарячий пісок і сказав, що так почувається Його народ в Єгипті. Чи готовий ти, Мойсею, вивести народ?

Чи готові ми прийняти те, чим Бог бажає наповнити наше життя? А Він бажає наповнити нас Своїми співчуттям і любов'ю.

Згадаймо Йону. Він приходить в місто, і його серце переповнене радістю – нарешті буде проголошений суд над цим містом. Але Бог знав, що ці люди вже дозріли для суду. Коли вони почули про плани Бога, то покаялися, і Він відмінив Свій суд.

В якому стані був Йона? Він, як посудина, не був наповнений Божим характером. Світ заслуговує на суд і підлягає знищенню. Але Бог милосердний, Він має потребу в тих, хто розповість людям про Божий характер, про Його серце, Його любов.

Згадаймо апостола Петра. «Встань, і зійди, і піди з ними без жодного сумніву, бо то Я їх послав!» (Дії 10:20). Враховуючи історичне формування Церкви, ми, п'ятидесятники, перебуваємо сьогодні на тій самій стадії і в такому ж стані, про який тут іде мова. Ми дійшли до того ж пункту, до якого дійшов Петро.

Петро виконував служіння, до якого Бог його покликав. Але яким був метод Петра? Він прийшов туди, де лежала мертва Тавіта, і каже до неї: «Вставай». Він не дискутує ні з ким, не питає, що робити з цим мертвим тілом, він впевнено говорить: «Вставай». Потім іде туди, де чоловік вісім років не вставав, і його зцілює. У служінні його супроводжував успіх. І раптом те, про що Петро проповідував, Бог йому самому починає показувати.

Вальдемар Сардачук

Де був Петро? Він пішов у відпустку і перебував у домі гарбарника Симона в Йопії (сьогодні це Тель-Авів). Видіння, яке він там побачив, було пов'язане з місцем, де він перебував. Він відпочивав на даху будинку, можливо, спостерігав згори за життям міста. У нього був вихідний, і він насолоджувався своїми успіхами: Тавіта ходить, всіх євангелізує, Еней проповідує, тепер можна й відпочити. От такого Петра ми тут бачимо.

Петро досяг найвищого щабля успіху. Згадайте Давида – він також свого часу був на даху, але в нього закінчилося все по-іншому. Він відпочивав тоді, коли всі були на війні. Але Петро – він святий чоловік. На даху він молився, поставив і раптом побачив видіння, тричі одне і те ж. Він, напевне, погано засвоював побачене, тому що Богу довелося показувати йому тричі. Він сказав: «Ні, Господи, я ніколи не їв нечистого і не збираюся цього робити». Він настільки був занурений в традиції свого вчення, настільки впевнений, що те, що він робить, – це правильно, що навіть не вважав за потрібне вибачитися. Ми вже почали б хвилюватися або відрешуватися «в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа». А Петро сказав, що такого не робив і робити не буде.

І як дивно чинить Бог! Події розгорталися в Ізраїлі в той час, коли він перебував під владою Риму і тривали гоніння й переслідування християн. І що робить Бог? Передає адресу перебування Петра римському сотнику. Бог сказав Корнілію послати туди людей, бо там, у будинку гарбарника, перебуває Петро. Але, Господи, так не можна робити. Ти навіть не запитав в Петра, чи можна відкрити чужій людині адресу його перебування. Уявіть собі, що ангел у радянський час розповів би представникові КДБ про місце перебування єпископа союзу п'ятидесятників.

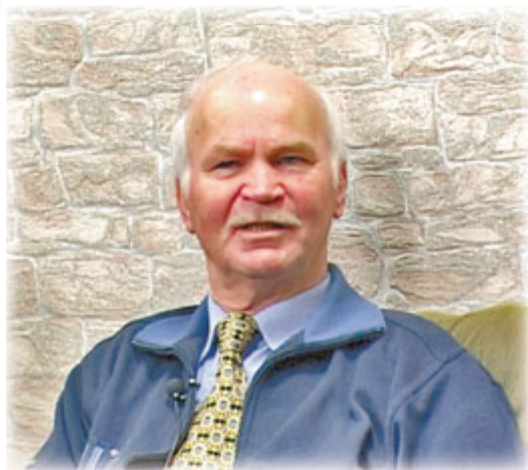
Так-от, приходить ангел до Корнілія і каже, що знає, як йому допомогти. «Покайся, прийми водне хрещення, отримаєш хрещення Святим Духом, станеш членом церкви, і там будуть брати, які про тебе поклікуються. Щедро жертвуй і будуй церкву». Адже ангел все це знає. Для чого приходить Петру, якщо до Корнілія приходив ангел? Він міг йому все це сказати, а ми могли б спокійно відпочивати на даху. І ми часто чекаємо ангелів, щоб вони те чи інше робили, чекаємо місіонерів з Америки чи ангелів з Кореї. Але ні, ангел сказав Корнілію, який вже був готовий для покаяння, тільки одне: йди за цією адресою і запроси того, хто там перебуває. Корнілій шукав Петра, він кликав: «Де той Петро, якого я шукаю?».

Я хочу, щоб кожен з нас чув цей поклик, чув голос тих, хто нас шукає і кличе по імені. І впевнений, що в кожному місті чи селі є люди, які кричать про спасіння, які мають потребу в спасінні. Але де ми? Ми зайняті, ми проводимо свої теологічні дискусії.

Пояснить, яку духовну цінність несе плащаниця, про яку сьогодні стільки говорять? Або нове вчення (до речі, деякі п'ятидесятники його також поширюють), що не буде підхоплення Церкви на небо, мовляв, Бог приїде на землю і змінить її силою Божою. А люди чекають нас. Вони запитують: «Де ти, Петре?».

Ми сидимо на даху

Брати і сестри, де ми? У нас є молитовні будинки, ми даємо оголошення в газеті, де і коли проходять служіння, і хто захоче, той нас знайде. Ми сидимо на своєму даху. А Господь каже: «Петре, зійди вниз, тебе там чекають». Господь хоче, щоб ми зішли вниз зі свого даху, бо ніхто не буде слухати того, що ми кричатиємо звідти.

Не проповідуємо з даху свого служіння. Бог сказав Петру спуститися вниз, у реальний світ, туди, де його потребували. Тоді не було нічого нижчого для єврея, ніж йти до язичника, до того ж римлянина. Римляни були гнобителями, а тим більше військові римляни. Заклик до Петра прийшов не з єврейської синагоги, але з солдатської казарми.

Господь хоче цим нам щось сказати. Він підніс нас у верхні кімнати служіння, наповнив там Святим Духом, але сказав, щоб ми не залишалися там постійно. Це прекрасно – пережити кожен день П'ятидесятницю, але Бог каже спуститися вниз, до людей.

Бог відкрив римлянам точну адресу Петра. Бог знає точну адресу нашого місцезнаходження. Ти боїшся цього? Боїшся, що Господь знає, де ти? Я часто говорю: «Господи, пішли когось, хто спустить мене з верху служіння». Тому йди – йди до римлян, у казарми, на служіння. Тебе шукають, у тобі мають потребу, тебе чекають.

Якщо Петро не прийде і не розкаже, Корнілій не буде спасений. Якщо ми не прийдемо, то спасіння та чи інша душа не придбає. Бог доручив цю справу нам, а не ангелам. Мені розповідали багато свідчень, коли мусульмани бачили Ісуса або ангелів, і ті завжди давали їм настанови або читати Біблію, або піти в ту чи іншу церкву. Ангели не вказують на шлях спасіння, але вказують на шлях, яким треба піти, щоб його знайти.

Петро йде в будинок Корнілія і проповідує. Це дуже оригінальна проповідь, там нічого не можна упустити. Немає іншого Євангелія ні для юдеїв, ні для язичників. Петро проповідує повне Євангеліє. Проповідує в казармі, серед офіцерів, про мир через Ісуса Христа. Він каже римлянам про мир – а для цього треба мати неабияку сміливість. Це так само, як піти до баптистів і проповідувати про хрещення Святим Духом.

Леві Петерса, організатора п'ятидесятницького руху в Швеції, одного разу запросили проповідувати в церкві баптистів, і він довго не міг визначитися, про що говорити. Нарешті він пішов і сказав: «Ви знаєте, хто я, і я знаю, що ви думаєте, що я буду проповідувати. Тому я не хочу вас розчарувати». І почав проповідувати про хрещення Святим Духом.

Проповідуй про те, чого слухачі не знають, а не про те, що вони знають

Людям не треба говорити про те, що вони знають. Їм треба говорити про те, чого вони не знають. І цього я навчився від Петра. Він проповідує римлянам повне Євангеліє. Проповідує довго, і Господь вирішує, що досить, і починає діяти. Ще проповідь звучала, а Господь вже христів людей Святим Духом, вони почали говорити на інших мовах, хотіли цього чи ні.

Одного разу після служіння я сказав дружині, що незадоволений: чому немає такої сили Святого Духа під час проповіді, як у домі Корнілія під час проповіді Петра? І дружина сказала: «Якби люди, які слухають тебе, були настільки підготовлені, як ті, хто слухав Петра, то й дія була б іншою». У домі Корнілія всі були підготовлені, вони постили і молилися, чекаючи на нього. Корнілій чує Слово Боже, і весь дім його переживає неймовірно благословення.

Прекрасна проповідь – і є результат.

Але Петро після цього переживає величезні проблеми. «Ти був в домі язичників? Ти ще й їв разом з ними?». Петро не міг зрозуміти, що відбувається. Якщо Бог тебе використовує, ти можеш і в конфліктну ситуацію з братами потрапити, і серйозні розмови пережити. Тебе запитують, що ти там робив і чому туди ходив. Петро нічого іншого не міг зробити, як тільки розповідати ще і ще раз про своє видіння. Він виправдовувався: «Браття, я не винен, ну бачили ж і інші брати, я ж нічого лишнього не робив, рук ні на кого не покладав». Нам всім інколи доводиться виправдовуватися і захищати дії Бога.

Коли наша сім'я переїхала в інше містечко, мій батько, а він був таким собі «духовним піонером», сказав: «Ми тут тепер живемо і повинні проповідувати, отож, Вальдемар, іди на вулиці і проповідуй». Люди почали каятися, відкрилася нова церква. Однак спільнота, в якій я перебував, хотіла мене відлучити від церкви тільки тому, що за 20 кілометрів вже була церква і всі їздили туди. А тепер люди сказали, що ходитимуть до церкви у своєму містечку. Брати заявили, що Сардачук зробив розділення і розколов церкву. Через 20 років вони і далі збиралися в гаражі, а нова церква росла і розбудовувалася. Нарешті Бог дав мудрих керівників, і вони мене благословили на працю.

Християни чи християнізовані?

Працювати треба навіть тоді, коли ми переживаємо конфліктні ситуації. Є знак, який нам вказує, правильно ми робимо чи ні. Цього також можна навчилися в Петра. «Я не винен, я нічого не робив, але ті люди пережили ті самі благословення, які ми пережили в день П'ятидесятниці». Біблія про це говорить так: «А як я промовляв, злинув на них Святий Дух, як спочатку й на нас» (Дії 11:15).

Наші методи – це не модернізм і не клоунада, не театральні новинки чи розважальні програми. Звісно, для спасіння людей можна й на голову стати. Є багато сучасних методів для росту церкви. Але потрібно бути уважними. Яка користь від того, що десять церков переходять в одну і разом збираються тисячі людей. Що змінилося з переходом в нове приміщення? Якщо морфлот повністю перейде в десант, то країна від цього сильніша не стане. А якщо десант воює проти морфлоту своєї ж країни, то це громадянська війна.

Тільки коли люди спасаються, коли залишають гріхове життя, росте Царство Боже, а не тоді, коли вони переходять з одного приміщення в інше. Ми всі в можемо опинитися в небезпеці «християнізації». Добре, коли в селі половина людей ходить в вашу церкву. Прийшли дві багатодітні сім'ї – і вже половина залу зайнята. Діти завжди на служінні, знають всі псалми, співають разом з хором, знають все. Потім вони досягають певного віку і приймають хрещення. Все прекрасно, все правильно. Але якщо вони не пережили народження згори, якщо не прийняли силу Святого Духа, то вони просто християнізувалися.

Це, звичайно краще, ніж якщо вони випивали і вели аморальне життя, але Царство Боже будується з живого каміння. Яків сказав, що й поганам Бог показав дорогу до спасіння. Яка це дорога? Дорога покаяння. Не виховання, не релігійного життя, а покаяння.

Останнім часом все важче стає займатися з дітьми в недільній школі, бо вони вже все знають, все бачили по відео і ще й поправити можуть. Вони Біблію не читали жодного разу, але з відео знають все про всіх. І якщо їм просто розповідати історії, це їх не спасе.

Пастори, молись за працівників недільної школи по-особливому, молись за керівників молоді, у них сьогодні дуже не легкий час, бо наші діти повинні пережити народження згори. І ваше завдання – щоб вони зрозуміли, що їм потрібне покаяння. Недостатньо знати всі золоті вірші. Повинно бути місце для покаяння. А дорога до покаяння лежить через проповідь.

Немає жодної позитивної характеристики, яка б не мала своєї подробиці. Лютер назвав сатану «Божою мавпою» – тому що на все, що творить Бог, сатана робить якусь карикатурну копію і сам намагається бути карикатурою Бога.

НЕБЕЗПЕКА

ПСЕВДОДУХОВНОСТІ

ВЧЕННЯ

**Анатолій
Кліновський**

Псевдодуховність – причина трагедій

610 року, 27 рамадана за ісламським календарем, ангел Гавріїл сказав передати людям послання; через два роки відкриття повторилося і стало символічним, а на землі отримали нову релігію – іслам. Чи це відкриття послав Бог? Ні, це було псевдовідкриття.

Такий собі Йосип Сміт 1804 року, коли йому було 14 років, мав перше видіння, в якому, за його словами, з'явилися йому Отець і Син і сказали не примикати до жодної з релігій, тому що Бог не може терпіти жодної з існуючих, бо всі вони перевернуті і зіпсовані. 1823 року він мав друге видіння. Йому з'явився ангел Мороній (від цього і пішла назва «книги Мормона») і розповів про золоті пластини і про історію стародавньої Америки. Він нібито закликав Сміта відновити Церкву Ісуса Христа. Так виникла ціла релігія мормонів.

Організацію свідків Єгови заснував Чарльз Рассел в 70-х роках XIX століття. Він почав видавати журнал «Вартова башта Сіону» і заявив: «Хто перестане читати цей журнал і почне безпосередньо читати Біблію, той зануриться в темряву, а от коли людина не читатиме Біблію, але читатиме цей журнал, вона перебуватиме в постійному світлі». Він підніс свої відкриття вище Божого Слова.

А як виник рух мурашківців? Баптист Іван Мурашко в одному християнському виданні прочитав, що християнська ідея ніколи б не ввійшла в серця людей, якби в християнстві не було чудес. І став ревнувати про чудеса. Якимось чином він невдовзі занімів і почав ходити по селах з дощечкою на грудях, де записав свої відкриття про скорий кінець світу.

Знайшлася компаньйонка – якась Ольга Кирильчук, мати шести дітей, яка об'явила про своє відкриття: Мурашко заговорить, коли на ній ожениться. Наприкінці 1931 року, під час весілля, Мурашко заговорив. У грудні 1932 року на Рівненщині він зібрав своїх прихильників і проголосив нове вчення: виконання Мойсеевих заповідей, святкування суботи, заборона їсти свинину і голити бороду; і заявив, що Бог потребує кровної жертви, тому що світові загрожує повне знищення. Тут же, на з'їзді, на тілі Ольги Кирильчук він зробив 13 ран. Так виникла секта сіоністів.

Між цим процесу немає. Головна ідея новітніх псевдохаризматичних церков – завжди має бути щось нове, бо якщо рух зупиниться, вони перестануть існувати. А якщо він не зупиниться, то не знаю, куди він дійде.

Ставлення до відкриттів апостола Павла

Як ставився до відкриттів апостол Павло? Він казав, що вчився не від людини, а від Самого Господа (Гал. 1:12). Ми знаємо, що Павло не ходив з Христом і не чув Його проповідей; навіть коли Господь йому відкрився, апостоли не дуже охоче його приймали. Господь відкрив Павлові євангельське вчення через відкриття, і це могло стати для нього за основу – мовляв, Сам Бог йому це відкрив і до людей йому нема ніякого діла, люди йому не указ. Але він пише, що пішов до апостолів для перевірки своїх відкриттів: «А пішов я за відкриттям. І подав їм Євангелію, що її проповідую між поганями, особливо

«Вождізм»

Часто служителі порівнюють себе з Мойсеєм чи з Ісусом Навином або ще з кимсь із великих мужів. У Новому Заповіті такого поняття, як вождь, немає. У нас один вождь – Ісус Христос. Ніхто інший не повинен вважати себе вождем. Це небезпека для служителів всіх рівнів. Ніхто з апостолів не закликав іти за ним. Лише Христос сказав: «Ідть за Мною».

Бувають випадки, коли пастор невеликої церкви вважає себе вождем, царем і мало не богом. Він з часом старіє, і церква старіє, але він не віддає кермо правління, бо вважає, що без нього все розвалиться.

Багато думають, що так, як вони, ніхто не вміє робити. Істина полягає в тому, що багато хто зробить краще, але їм не дають це робити.

Особлива святість

«Пильнуйте про мир зо всіма і про святість, без якої ніхто не побачить Господа» (Євр. 12:14). Святість складається з двох понять: освячення і посвячення. Освячення – це відділення від гріха, а посвячення – це віддача себе на служіння Богу. Ці два поняття невіддільні один від одного – Бог нікого не освячує для святого неробства. Якщо хтось нероба, то він ніколи святим не стане, бо Бог посвячує для якоїсь цілі.

З другого боку, якщо хтось не намагається себе освятити, то його Бог ніколи не використає. Богу не потрібні грішні служителі. Бог святий, і до Нього можна наблизитися тільки в атмосфері святості. Якщо грішник захоче наблизитися до Бога, він згорить, як солома, яка наближається до вогню.

Але Божа святість не буває без миру. Бог ніде не сказав ділитися на основі особливості святості. Написано: «Приймайте один одного, як і Христос прийняв нас до Божої слави».

Хіба Бог прийняв нас святими? Кожен знає, скільки в нього всередині це недоброго. А Бог нас не відкинув. То як же ми можемо брата відкинути? Тому розділення на основі святості – це псевдосвятість і псевдодуховність.

Павло пише, щоб приймати, навіть коли хтось відрізняє день від дня, їсть лише овочі або не проти і шашличка замовити. Павло не написав: «Брати, зберіться і вирішіть щось одне, домовтеся якось разом і так робіть». Він написав, щоб кожен за своєю думкою тримався свого власного переконання. Але як так? Скільки голів – стільки й переконань.

Блаженний Августин сказав, що єдність без різноманітності – це диктатура, різноманітність без єдності – це хаос, анархія, а єдність в різноманітності – це те, до чого нас веде Господь.

Ми різні, і наші погляди різні. Це нормально. Але в головному треба бути єдиними. Слово Боже каже носити тягарі один одного. А де всі досконалі, там немає тягарів, там немає когось нести. І не плаче, що ви когось несете, – знайте, що вас також несуть. Якщо ми – каміння в Божій будівлі і перебуваємо в стіні, то не плачмо, що нам важко, бо ми несемо цілу стіну. Згадаймо, що каменю, який під нами, ще важче, бо він несе всю стіну і ще й нас на додаток. Святість ніколи нікого не підносить над іншими. Святості не буває без любові, без миру.

«Тож благаю між вами пресвітерів, співпресвітер та свідок Христових страждань, співчасник слави, що повинна з'явитись: пасіє стадо Боже, що у вас, наглядуйте не з примусу, але добровільно по-Божому, не для брудної наживи, а ревно, не панують над спадком Божим, але будьте для стада за взір. А коли Архіпастир з'явиться, то одержите ви невідимого вінка слави» (1 Петр. 5:1-4).

Мудрість Божого Слова і приклад власного життя – це два камені, на яких базується служіння.

«Тому-то, хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться, щоб не впав!» (1 Кор. 10:12). Власти можна не лише з висоти святості, духовності, але і в псевдодуховності, псевдосвятості. І важко визначити, що небезпечніше. Бо якщо зі святості хтось впав у гріх, то чітко видно, що це гріх, і тоді легше людині допомогти, а от коли зі святості впав у псевдосвятість, тоді дуже важко щось пояснити людині.

Небезпека сповзати в псевдодуховність підстерігає всіх. Немає ділянки праці або ж окремої людини, яка б не була піддана цій небезпеці. Якщо хтось думає, що йому це не загрожує, то він вже в великій небезпеці. Найбільше диявол підстерігає тих, від кого багато залежить. Якщо він повалить сестричку чи брата, які біля дверей сидять, для нього це не перемога. А якщо він повалить пастора чи когось з працівників – це великий здобуток. Тому тим, хто стоїть у проводі Божої справи, потрібно це знати і дуже пильнувати, щоби не впасти в таку річ.

Здебільшого псевдодуховність виглядає безпечно і привабливо. Для чого, наприклад, кожного разу ламати голову, нотувати різні думки, складати проповідь, коли мені Дух відкрив і я вже все знаю. Для чого досліджувати Євангеліє, якщо Бог скаже все тоді, коли це буде потрібно. Псевдодуховність дуже приваблива, вона полегшує життя. А оскільки вона носить характер правдивості, дуже важко розпізнати і діагностувати її.

Жахливість цього явища в тому, що коли від псевдодуховності рядового члена церкви постраждають він сам і ще, може, кілька його друзів, то від псевдодуховності високопоставленого служителя постраждає вся справа, яка йому доручена.

Уявлення про свою особливу вибраність

Думка про унікальну вибраність перед Богом підносить людину над іншими віруючими і співпрацівниками і породжує поділ. Бог справді вибрав цю людину – «бо ти святий народ для Господа, Бога свого, тебе вибрав Господь, Бог твій, щоб ти був Йому вибраним народом зо всіх народів, що на поверхні землі» (Повт. Зак. 7:6).

З-поміж вибраного народу Бог вибрав особливих людей, яких поставив левитами і священиками. «І підійдуть священики, Левієві сини, бо їх вибрав Господь, Бог твій, щоб служили Йому, і щоб благословляли Господнім Ім'ям, і за їхніми словами буде рішатися всяка суперечка та всяка пораз» (Повт. Зак. 21:5).

Бог вибрав Собі конкретних людей: «І послав він, і привів його, а він рум'яний, із гарними очима та хорошого стану. А Господь сказав Самуїлові: Устань, помаж його, бо це він!» (1 Сам. 16:12).

Бог вибрав Собі місцезнаходження: «Та коли навернетесь до Мене і будете дотримувати заповіді Мої й виконувати їх, то якщо будуть ваші вигнанці на краю небес, то й звідти позбираю їх і приведу до того місця, яке Я вибрав, щоб там перебувало Ім'я Моє» (Неем. 1:9).

Бог вибрав Собі декого на служіння. «Павло, раб Ісуса Христа, покликаний апостол, вибраний для звіщення Євангелії Божої».

Яка різниця між старозаповітним і новозаповітним обранням? У Старому Заповіті були царі і був простий народ. А в Новому – всі царі. У Старому легше – там є цар, є народ і є відповідна модель правління. А от як правити, коли цар – цар і народ – також царі. Напевне, потрібна особлива модель. У Старому Заповіті були священики і паства, а в Новому – всі священики.

Є різниця в становищі, а значить, і в моделі керування. У Новому Заповіті існує дух ширшої братерської рівності між вибраними. Христос сказав: «А ви вчителями не звійтесь, бо один вам Учитель, а ви всі брати».

Модель нашого служіння серед народу – це модель ширшої братерської рівності, хай і з різними позиціями. «Він же промовив до них: царі народів панують над ними, а ти, що ними володіють, добродіями зовуться. Але не так ви: хто найбільший між вами, нехай буде, як менший, а начальник – як службовець» (Лк. 22:25-26).

Про широту християнського серця...

Що взагалі означає вислів «широке християнське серце»? Це характеристика християнського характеру, світогляд, визначення ставлення до інших чи ще щось? Чи стосується цей термін лише людей, які називають себе християнами? Що ми можемо дізнатися про це з Писання?

Один чоловік був видатною особистістю свого часу... Він належав до фарисейської секти ізраїльського народу, але потім став християнином... У його житті відбулися дивні зміни, повна трансформація — перехід від вузького, самоправедного серця, наповненого ревністю за юдейським законом, ревністю, що не зупинялася навіть перед вбивством людини, котра не сповідувала його поглядів про поклоніння Богові й виконання ритуалів і релігійних приписів.

Мова йде про апостола Павла. Першу згадку про нього знаходимо в сьомому розділі Дій святих апостолів — тоді його ще звали Савлом. І що це за згадка? Не вельми приємна. Лука побіжно зазначає, що свідки вбивства першого християнського мученика Степана «плащі свої склали в ногах юнака, який звався Савлом» (Дії 7:58). Ми не знаємо, чи сам Савл брав участь в «доброму і праведному», з точки зору тогочасних юдеїв, дійстві... Цього Луку не повідомляє. Однак Савл був присутній при вбивстві Степана і, природно, схвалював дії співвітчизників.

Яка жорстокість, скажете ви, яке звірство. Вбити людину лише за те, що вона сповідувала інші погляди! Так можна говорити з висоти XXI століття, часу політкоректності і толерантності. Але якщо виходити з історії, релігійних поглядів, соціального і політичного контексту I століття, то вчинок цього чоловіка постане перед нами у зовсім іншому світлі.

Отже, ким був юнак, який потім став великим апостолом і одним із засновників християнства? Савл народився приблизно на 10-15 років пізніше за Христа, але не в Юдеї, як Христос, а в римській провінції Кілікії, у місті Тарсі, на території сучасної Туреччини. Народився в єврейській сім'ї, що належала до племені Веніамина, і тому батьки назвали його

на честь першого і єдиного з цього племені відомого єврейського царя Саула.

Не дивно, що вже пізніше в одному зі своїх послань він скаже про себе: «Євреї із євреїв, фарисей за Законом» (Фил. 3:5). Савл здобув блискучу на той час освіту — спочатку при синагозі, як усі єврейські хлопчики, а потім навчаючись у знаменитого фарисейського вчителя Тори на ймення Гамаліїл. Він володів щонайменше трьома мовами. Богословська школа під керівництвом Гамаліїла була найпопулярнішою школою юдаїзму, і Савл вельми був успішним у навчанні і виконанні обрядів, про що він пізніше напише в Посланні до галатів 1:14: «І я перевищував багатьох своїх ровесників роду мого, бувши запеклим прихильником моїх отцівських передань».

Унаслідок релігійної ревності, бажання догодити Богові і виконати всі приписи Тори до останньої йоти, він почав переслідувати християн. Так перед нами постає вже не жорстокий вбивця чи співучасник вбивства Степана, але ретельний виконавець Закону, спонукуваний до таких вчинків своїми переконаннями і совістю. Саме тому він почав переслідувати християн, кидати їх в тюрми, бити, катувати, щоб примусити християн зректися Христа. Усе це робилося в ім'я ревності за Богом і Його Законом і на підставі ідеалів Старого Заповіту. Але ця ревність базувалася на вузькій інтерпретації букви, а не духа Закону.

Не задовольняючись гоніннями і переслідуваннями християн в Юдеї та Єрусалимі, Савл вирушив у провінції країни, де були євреї і де виникали нові церкви. І по дорозі в Дамаск він зустрічається з воскреслим Христом і чує грізні слова: «Савле, Савле, — чому ти Мене переслідуєш?». Нам важко уявити, що в цю мить пройшло через свідомість і серце Павла...

Але одне стає очевидним: після цього перед нами постає вже інший Савл. Замість ревного переслідувача він стає ревним апостолом воскреслого Христа. Його подальше життя і його послання свідчать, що з ним відбулися радикальні зміни. Замість вузького сектантського серця Савла, готового до

переслідувань, побиття, знущань над іншими людьми, що відрізняються від нього своїми релігійними поглядами, народжується любляче серце, готове на жертви заради добра інших, заради зміцнення у вірі, поширення Євангелія, заради виконання доручення, яке дав йому Сам Христос.

З-під його пера вийшла найбільша кількість послань Нового Заповіту (14). В одному зі своїх ранніх послань до церкви у Филипах він, наприклад, пише про те, що його покликання «було не з обмани, ані з нечистоти, ані від лукавства». Проповідуючи Євангеліє, він не догоджав людям, не був підслесливим чи зажерливим. Будучи апостолом, він поведився серед них «немов годувальниця та, яка доглядає дітей своїх»... Як батько дітей, він просив, переконував і вмовляв чинити згідно з настановами Бога.

До церкви в Коринті він пише, що прийшов проповідувати не з доброною мовою або мудрістю людською, хоча, без сумніву, її в Павла було чимало, але «в доказі духа та сили, щоб була віра ваша не в мудрості людській, але в силі Божій!». Він переймався не тим, як про нього судять люди, а тим, як його служіння оцінює Бог. Він нерозумний Христа ради, його лихословлять, а він благословляє, його переслідують, а він терпить, його лають, а він молиться за них, незважаючи на апостольство, він не користується своєю владою, щоб не поставити якоїсь перешкоди благовістю Христа.

Це той, хто напише всім добре відому поему про любов (1 Кор. 13). Це той самий Савл, але вже перероджений зустріччю з Христом, роботою Духа Святого в серці і підкоренням своєї волі, свого «єго» волі і провидінню Божим.

Любов — це єдиний критерій, за яким люди можуть і повинні пізнавати, що ми — послідовники Христа, християни. Іншого не дано. У найтяжчу мить у Гетсиманському саду Ісус не забув про нас: «Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова ввірують у Мене, щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я — у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, — щоб увірував світ, що Мене Ти послав» (Ів. 17:20-21).

Хай Бог допоможе, щоб ми, глянувши на життєвий приклад апостола Павла, могли наслідувати його, мали широке, сповнене любові християнське серце і прислухалися до його поради: «Отже коли є в Христі яка заохота, коли є яка потіха любови, коли є яка спільнота духа, коли є яке серце та милосердя, то доповніть радість мою: щоб думали ви одне й те, щоб мали ту саму любов, одну згоду й один розум! Не робіть нічого підступом або з чванливості, але в покорі майте один одного за більшого від себе» (Фил. 2:1-3).

Знання — це сукупність інформації та фактів, набутих за допомогою власного і чужого досвіду або розумового процесу. Це те, що людина пізнала, зрозуміла, усвідомила...

Існують дві кваліфікації знань. Перша поділяє знання на практичні і теоретичні. Друга — на інтелектуальні, моральні, фізичні і духовні.

Розумові, інтелектуальні знання самі по собі, якими б глибокими вони не були, не досконалі. Вони, як правило, породжують гордість: «Знання ж надимає, любов же будує!» (1 Кор. 8:1); «...бо, пізнавши Бога, не прославляли Його як Бога і не дякували, але зникчемо-ні своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце. Називаючи себе мудрими, вони потуманіли» (Рим. 1:21-22).

Моральні знання впливають на волю людини: «Страх Господній — початок премудрости, нерозумні погорджують мудрістю та напучуванням» (Пр. 1:7). Це, за своєю суттю, знання серця, а не самого лише розуму. Книга Приповістей, в основному, зачіпає саме цей тип людських знань.

Практичні знання — знання, набуті досвідом. «І пізнав Адам Єву, жінку свою, і вона завагітніла і породила Каїна» (1 М. 4:1); «Бо Того, Хто не віддав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім» (2 Кор. 5:21); «Улюблені, — любім один одного, бо від Бога любов, і кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога! Хто не любить, той Бога не пізнав, бо Бог є любов!» (1 Ів. 4:7-8).

Про духовні знання апостол Павло згадує в Посланні до колоссян, коли висловлює своє пристрасне бажання, щоб вони зростали в пізнанні Бога: «... щоб ви поводитися належно щодо Господа в усякому догодженні, в усякому доброму ділі приносячи плід і зростаючи в пізнанні Бога» (Кол. 1:10).

Пізнання Бога

Найбільша істина полягає в тому, що людина здатна пізнавати Господа Бога: «Вгамуйтеся та знайте, що Бог Я» (Пс. 46:11); «Тож промовив Ісус до юдеїв, що в Нього ввірували: «Як у слові Моїм позостанетесь, то справді Моїми учнями будете і пізнаєте правду — а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:31-32).

Найцікавіше — що пізнання Бога неможливо набуті через самі лише розмірковування. «Чи ти Божу глибину дослідив, чи знаєш ти аж до кінця Всемогутнього? Вона вища від неба — що змо-жеш зробити? І глибина вона за шеол — як пізнаєш її? Її міра — довша за землю, і ширша за море вона! Якщо Він перейде й замкне щось, і згромадить, — то хто заборонить Йому? Бо Він знає нікчемності людські та бачить насилля, — і Він не догляне? Тож людина порожня мудрішає, хоч народжується, як те дике ося!» (Іов 11:7-12); «О глибину багатства, і премудрости, і знання Божого! Які невідомі присуди Його і недосліджені дороги

Чи противиться Бог знанням

Його! «Бо хто розум Господній пізнав? Або хто був дорадник Йому? Або хто давніш Йому дав, і йому буде віддано?». Бо все з Нього, через Нього і для Нього! Йому слава навіки. Амінь» (Рим. 11:33-36).

Знання про Бога складається і формується за допомогою Бога, Який Сам відкриває Себе людині:

через природу і свідомість — «...тому, що те, що можна знати про Бога, явне для них, бо їм Бог об'явив. Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання» (Рим. 1:19-20);

через історію та історичні події: «Нехай буде благословенне Боже ім'я відвіку й аж довіку, бо Його мудрість та сила. І Він змінює часи та пори року, скидає царів і настановляє царів, дає мудрість мудрим і пізнання розумним. Він відкриває глибоке та сховане, знає те, що в темряві, а світло спочиває з Ним» (Дан. 2:20-22);

а особливо — через Біблію. «Блаженний, хто читає, і ті, хто слухає слова пророцтва та додержує написане в ньому» (Об. 1:34; чит. також Пс. 119).

Сама собою наука не в змозі дати точну відповідь про походження і призначення сонячної системи і всього, що її наповнює. Тільки в Христі «всі скарби премудрости й пізнання заховані» (Кол. 2:3). Але це не означає, що ми повинні відмовитися від пошуків наукових знань. Це означає лише, що ми повинні відчувати повагу і смиренність під час своїх наукових пошуків. Всесвіт — діло Його рук, і тому він відображає собою Його досконалу силу, мудрість і любов.

Що Бог заповідав про знання і пізнання:

Бог категорично заборонив пізнавати глибини сатанинські (Об. 2:24), неправильні (неправедні) дороги — «Так говорить Господь: «Не навчайтесь доріг цих народів, і небесних ознак не лякайтесь, — бо тільки погани лякаються їх» (Єр. 10:2).

Але ми повинні пізнавати:

волю Його: «Через це не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня» (Еф. 5:17); «...і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Бога, — добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:2);

дороги Його: «Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки» (Пр. 3:6);

Бога істинного: «Ми знаємо, що Син Божий прийшов, і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він — Бог правдивий і вічне життя!» (1 Ів. 5:20); «І кожен не буде навчати свого ближнього, і кожен брата свого, промовляючи: «Пізнай Господа!» Усі бо вони будуть знати Мене від малого та аж до великого з них!» (Євр. 8:11);

істину: «... і пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:32);

те, що віруючі — сини Авраама (сини віри): «Тож знайте, що ті, хто від віри, — то сини Авраамові» (Гал. 3:7);

те, що Господь спасає: «Тепер я пізнав, що спасає Господь поманення Своєю, дає йому відповідь з неба святого Своєю могутніми чинами помічної правди Своєї» (Пс. 20:7);

сутність вічного життя — пізнання Бога: «Життя ж вічне — це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (Ів. 17:3);

те, що Бог послав Ісуса: «Отче Праведний! Хоча не пізнав Тебе світ, та пізнав Тебе Я. І пізнали вони, що послав Мене Ти» (Ів. 17:25);

те, що нині ми всього знати не можемо: «Отже тепер бачимо ми ніби у дзеркалі, у загадці, але потім — обличчям в обличчя; тепер розумію частинно, а потім пізнаю, як і пізнаний я» (1 Кор. 13:12);

те, що Господь Бог створив людину за образом і подобою Своїми. Завдяки цьому ми здатні набувати знання, розвиватися розумово і зростати духовно.

Однак Бог попередив нас, що «знання ж надимає», натомість лише любов по-справжньому збудує.

«Коли ж я говорю мовами людськими й ангольськими, та любови не маю, — то став я, як мідь та дзвінка або бубон гудячий! І коли маю дара пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любови не маю, — то я ніщо! І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, — то пожитку не матиму жодного!» (1 Кор. 13:1-3). Бог нічого не має проти знань. Він Сам — Всезнаючий Бог. Він знає все. Нам, людям, не вистачить жодного людського життя (навіть якщо б ми жили, подібно до Адама, по 900 років), щоб пізнати хоча б соту частину того, що знає Бог.

Але Ісус запитав у Євангелії від Матвія 16:26: «Яка ж користь людині, що здобуде увесь світ, але душу свою занепастить? Або що дасть людина взамін за душу свою?».

Тому варто перш за все набувати ті знання, які ведуть до життя вічного і знадобляться нам після смерті. Зрозуміло, мова йде про пізнання нашого Творця і Його досконалої волі.

Дідусі і бабусі

Чому людям так подобається бути дідусями і бабусями? Як відомо, батьки висувають вимоги до дітей, через що в стосунках між ними можуть виникати значні тертя. А оскільки дідусі і бабусі зазвичай поблажливі до внуків, то між ними значно менше такого роду напруження. Вони можуть виливати свою любов до внуків просто тому, що це їх внуки. Моя мама сказала: «Коли росли мої діти, кожного дня на мої емоції сильно впливало те, що вони робили і як поводитися. Тепер, коли я бабуса, ніщо не заважає мені просто любити своїх внуків».

Мудрість і досвід приходять з віком. Проживши життя і багато чого навчившись на власних помилках, дідусі і бабусі мають багатий батьківський досвід і більше навиків у вихованні дітей.

Благотворна любов, що пов'язує внуків з дідусем і бабусею, необхідна для емоційного здоров'я і щастя всіх трьох поколінь в сім'ї. Ця любов — природне право, яке належить кожній дитині, це спадок від старших, що служить на добро всім членам сім'ї. Люди, які усвідомлюють і виконують роль дідусів і бабусь, більшою мірою відчують задоволення життям.

Дідусі і бабусі надають велику допомогу своїй сім'ї. Вони можуть бути опорою своїм одруженим дітям. І коли молодим батькам важко, дідусь і бабуся завжди можуть взяти на себе частину турбот. Вони можуть впливати і на самих внуків. Часто саме їх розповіді формують в дитини уявлення про історію їх сім'ї. Нерідко завдяки дідусям і бабусям діти засвоюють сімейні релігійні традиції.

У багатьох сім'ях дідусі і бабусі виступають в ролі

«довірливих осіб». Діти можуть ділитися з ними тим, про що їм незручно розповісти батькам. Батьки звичайно раді такій допомозі. Близько 80% підлітків довіряють свої таємниці дідусям і бабусям. Багато дорослих постійно підтримують зв'язок з дідусем і бабусею, з якими залишаються дуже близькими.

Любов дідусів і бабусь особливо потрібна дитині, яка позбавлена необхідної турботи і уваги батьків. І все ж дідусь і бабуся не застраховані від сімейних непорозумінь і незгод. На жаль, деякі дідусі і бабусі кажуть, що їх допомога по дому і в догляді за дітьми сприймається як належне. Інші жаліються, що їм не дозволяють бачитися з внуками так часто, як їм хотілося б. Деякі говорять, що діти уникають їх, навіть не пояснивши, у чому річ. Такі неприємності можна відвернути, якщо члени сім'ї будуть виявляти один до одного любов і повагу.

Уявімо, що ви — молодий батько, а бабуся порада чи зауваження, хай і продиктовані найкращими спонукками, дратують вас. Чи є у вас насправді підстава роздратуватися? Хіба ж у вас не та сама ціль, що й у дідуса з бабусею, — турбуватися про ваших дітей? Оскільки любов «не шукає тільки свого», то краще думати передусім не про свої почуття, а про потреби дитини. Це допоможе вам не кидати виклик один одному через те, що вас дратує якась дрібниця.

Звичайно, ви можете побоюватися, що непомірна щедрість розбестить ваших дітей. Але зазвичай, виявляючи щедрість, дідусі і бабусі не бажать зла внукам. Вирішальну роль відіграє те, як ви виховуєте і навчаєте дитину, а не те, що час від часу в цей процес втручаються дідусі чи бабусі.

Чи є у вас внуки? Тоді необхідно показати, що ви поважаєте батьків своїх внуків. Звичайно, якщо ви відчуваєте, що внук в небезпеці, то вважайте своїм обов'язком сказати про це. Але незважаючи на те, що для дідусів і бабусь природно любити і леліяти внуків, за виховання дітей відповідають не вони, а батьки. Тому намагайтеся не набридати їм своїми порадами і не підривайте авторитет батьків ваших внуків.

Костянтин Скворцов.

м. Одеса.

КОНФЕРЕНЦІЇ

Духовне зростання

У мальовничому селищі Поляни на Закарпатті з ініціативи і за сприяння заступника старшого єпископа ЦХВЕ по південно-західному регіону України Юрія Веремія пройшла конференція служителів Церкви ХВЕ цього регіону. У ній взяли участь близько 100 представників Івано-Франківської, Закарпатської, Чернівецької, Тернопільської, Хмельницької і Львівської областей. Основною ціллю конференції було підвищення духовного рівня служителів.

Вчитель братства Анатолій Кліновський підготував семінари на теми: «Спочатку звичайне, а потім духовне», «Небезпека псевдодуховності».

Пастор з Дніпропетровська Сергій Вінковський наголосив на важливості фінансового, матеріального служіння, а ще говорив про помилки, які можуть допускати пастори. Завідуючий відділом благовісту Церкви ХВЕ Олександр Попчук порушив питання про вигнання демонів і рукопокладання. А пастор Ростислав Мурах нагадав служителю про те, що успішною буде лише праця, випробувана вогнем.

З теплими словами звернувся до учасників конференції єпископ СВЦХВЕ Василь Райчинець. До речі, саме йому служителі завдячують прекрасними умовами проживання і можливістю духовного збагачення і вдосконалення.

Підсумував три дні роботи конференції старший єпископ Церкви ХВЕ України Михайло Паночко, наголосивши, що запорука перемоги — перебування з Ісусом і в Ісусі.

Наш кор.

Більше чверті мільярда християн у світі піддається гонінням

У різних країнах світу ущемлюються права більш ніж 250 млн. християн, повідомила на конференції баптистів в англійському місті Борнмуті колишня віцепікер британської палати лордів, соціолог і відома правозахисниця Кароліна Кокс.

Вона розповіла, що на власні очі бачила, як потерпають християни від дій влади в Північній Кореї, Судані, Вірменії і М'янмі.

К. Кокс висловила стурбованість тим, що ісламізм сьогодні захоплює все більше районів на півдні і заході Судану.

Тим часом, за даними міжнародних місіонерських організацій, в африканських країнах як ніколи раніше процвітає християнська віра на тлі глибокої кризи на Заході.

За останні сто років число християн на Чорному континенті збільшилося з 10 млн. до 360 млн. чоловік, тоді як в європейських країнах у багато разів зросла кількість тих, хто не вважає себе належним до якоїсь Церкви і не відвідує жодних служб.

За таких умов християни Азії і Африки все більше й більше розглядають Західну Європу як поле для місіонерської діяльності.

18 тисяч християн провели хід в Стокгольмі

У столиці Швеції пройшла грандіозна маніфестація на славу Спасителя, в якій взяли участь представники різних християнських конфесій.

Вони пройшли 18-тисячною колоною центральними вулицями Стокгольма. У руках віруючі тримали плакати з цитатами з Євангелія.

«Відчуття просто фантастичні, реакції і відгуки на нашу маніфестацію найпозитивніші, ми переживали почуття щастя весь день», — розповів керівник ініціативної групи ходу Леннарт Меллер.

CNL.

СТАТИСТИКА

90 відсотків українців назвали себе віруючими

Ще засвідчили дані соціологічного опитування, яке провів Київський міжнародний інститут соціології в рамках співробітництва з програмою Міжнародного соціального дослідження.

Як з'ясувалося, більш схильними вірити в Бога в Україні залишаються жінки. 95 відсотків опитаних українок вважають себе віруючими проти 83 відсотків чоловіків. Невіруючими себе визнали 17 відсотків опитаних чоловіків і лише 5 відсотків жінок.

Дані дослідження також засвідчили, що серед жителів західного регіону країни до категорії віруючих себе віднесли 97 відсотків респондентів. Найменше віруючих на сході України — 84 відсотки опитаних.

62 відсотки українців заявили про свої православні релігійні погляди, 6 відсотків — про греко-католицькі, 27 відсотків — про інші.

71 відсоток респондентів цілком або майже цілком згоджуються з думкою, що різні релігійні групи в Україні повинні мати рівні права; 75 відсотків — з тим, що необхідно поважати всі релігії.

Інтерфакс-Релігія.

Церква ХВЕ України прощалася з Віктором Федоровим

2 травня в селі Ромейки на Рівненщині відбувся похорон бізнесмена, власника компанії «Фіко», мецената, колишнього завідувача відділу християн-підприємців Церкви ХВЕ України і просто щиро віруючої людини Віктора Миколайовича ФЕДОРОВА.

Більше п'яти тисяч людей зі всієї України зібралися на площі біля хати, де народився Віктор Федоров, щоб віддати останню шану ревному християнину та полум'яному проповіднику.

Вів похоронне Богослужіння єпископ церков ХВЕ Рівненської області Віктор Боринкевич. Співом служили об'єднаний хор регентів Волинської та Рівненської областей, а також духовий

оркестр із села Горохова, що на Волині.

Пастор церкви «Філадельфія», яку відвідував Віктор Федоров, Анатолій Козачок зачитав коротку біографію покійного. Після нього з коротким зверненням до присутніх звернувся старший пресвітер церков ХВЕ Івано-Франківської області єпископ Юрій Веремій. Зокрема, він зазначив, що «всі тут присутні є результатом

того, що посіяв за своє життя Віктор Миколайович».

Слова співчуття висловили старші пресвітери Житомирської, Волинської, Тернопільської, Закарпатської, Чернігівської областей, а також єпископ ОЦХВЕ Петро Новорок. Від старійшин об'єднання церков ХВЕ України промовляв єпископ Степан Веремчук, від відділу християн-підприємців — бізнесмен Адам Мельник, від відділу молоді ЦХВЕ України — пастор Богдан Левицький.

У похоронному Богослужінні взяли участь представники влади, зокрема, заступник міністра транспорту України Петро Кравчук, депутат Рівненської обласної ради Василь Червоний.

«Кожній людині за все доведеться звітувати перед справедливим Суддею, Який кожному віддасть по заслугі», — підсумував виступи старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко.

Віктор Федоров був проповідником, благовісником, активно допомагав вдовам та сиротам, місцевим громадам у будівництві домів молитви, брав участь у благодійних проєктах Церкви Християн Віри Євангельської України. Його життя було зразком добрих діл та щирої любові до Бога і ближніх, і згадка про цю невелику на зріст, але високу за духом людину надовго збережеться в серцях тих, кому допомагав брат Віктор.

З приводу цієї великої втрати Церква ХВЕ України висловлює щире співчуття всій родині Віктора Федорова і його місцевій церкві.

№ 5 (56) Виходить щомісяця
ТРАВЕНЬ 2009 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Головний редактор Михайло ПАНОЧКО

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726